

2017-

500 vuotta Lutherin jälkeen

- Mitä olemme unohtaneet sitten Martti Lutherin ajan?

2017 - 500 vuotta Lutherin jälkeen

- Mitä olemme unohtaneet sitten Martti Lutherin ajan?

31. lokakuuta 2017 tulee kuluneeksi 500 vuotta siitä, kun Martti Luther naulasi 95 historiallista teesiänsä Wittenbergin kirkon oveen. Nämä 95 teesiä paljastivat osan katolisen kirkon Raamatun vastaisista perinteistä ja opeista, ja ne saivat ihmiset hämmästyksen valtaan. Puhua nyt suoraan itse Roomaa vastaan – yksi mies vastustamassa kokonaista instituutiota!

Teesit levisivät nopeasti ympäri Saksaa ja maailmaa. Ihmiset alkoivat ymmärtää katolisella kirkolla olevan monia Raamatun vastaisia oppeja ja perinteitä, ja monet siirtyivät kannattamaan Lutheria. Asiasta käytiin

useita vilkkaita väittelyjä, sillä teesit saivat ihmiset ajattelemaan itsenäisesti, uudella tavalla. Raamattua olivat siihen asti tutkineet suurelta osin ainoastaan kirkon papit, jotka olivat kunnioitettuja, ja joiden ihmiset luottivat välittävän Jumalan Sanaa oikealla tavalla. Martti Luther oli nyt kuitenkin paljastanut 95 teesillään ja saarnaamisellaan pappien opettamien perinteiden ja oppien olevan ristiriidassa Raamatun opetuksen kanssa. Muodostui kaksi selkeää puoluetta: katolisen kirkon kannattajat ja Lutherin opin kannattajat.

Koska Luther piti lujasti kiinni löydöstään

Luther Worms'in valtiopäivien kuulustelussa, Huhtikuussa 1521.

ja opetuksistaan, hänet kutsuttiin lopulta Wormsin valtiopäiville. Valtiopäivät vaativat häntä mukautumaan ajan vallitseviin käsityksiin ja kieltämään kaiken, mitä oli sanonut tai tehnyt. Mutta Luther vastasi: ”Minä pyydän Jumalan laupeuden nimessä Teidän Keisarillista Majesteettianne, teitä ylhäisiä ruhtinaita ja kaikkia muitakin, arvoasteesta riippumatta, näyttämään profettojen ja apostolien kirjoituksilla, että minä olen erehtynyt. Niin pian kuin minut on saatu tästä vakuuttuneeksi, minä peruutan jokaisen erehdyksen ja olen ensimmäinen tarttumaan kirjoihini ja heittämään ne tulleen.” Hän jatkoi: ”Minä en voi jättää uskoani paavin tai kirkolliskokousten määrättäväksi, koska on päivän selvää, että molemmat ovat usein erehtyneet ja olleet toisiaan vastaan. Jos näin ollen minulle ei Raamatun todistuksilla tai selvillä järkisyillä näytetä, että olen erehtynyt, ottaen huomioon myös minun lainaamani kohdat, ja näin sidota minun omaatuntoani Jumalan sanalla, minä en voi enkä tahdo peruuttaa, sillä kristityn on vaarallista puhua omaatuntoaan vastaan. Tässä seison, muuta en voi. Jumala minua auttakoon. Amen.” (D’Aubigne, kirja 7, luku 8).

Ruhtinaiden vastalause

Saksan keisari Kaarle V halusi Pysäyttää Lutherin ja uskonpuhdistuksen. Hän kutsui kokoon uudet valtiopäivät Speieriin vuonna 1529, mikä ilahdutti paavin kannattajia. Valtiopäivillä tehdyllä päätöksellä päätettiin estää uskonpuhdistuksen leviäminen laajemmalle. Uskonpuhdistajia tuli estää vastustamasta messun viettämistä sekä pääsemästä ottamaan osaa opillisiin riitakysymyksiin, eikä hallitsijoiden tullut sallia kenenkään katolisen hyväksyä Lutherin oppeja.

Ne kristityt vaaliruhtinaat, jotka suhtautuivat uskonpuhdistukseen myönteisesti,

päätivät esittää vastalauseensa valtiopäivillä. He kirjoittivat muun muassa näin: ”Täten vakuutamme Jumalan, ainoan Luojamme, Ylläpitäjämme, Lunastajamme ja Vapahtajamme edessä, Hänen, joka kerran on tuomitseva meidät, sekä kaikkien ihmis-

ten ja luotujen edessä, että me, itsemme ja kansamme puolesta, emme hyväksy emmekä noudata ehdotetun säädöksen mitään kohtaa, mikä on Jumalaa, Hänen pyhää sanaansa, meidän hyvää omaatuntoamme ja sielujemme pelastusta vastaan... Me olemme päättäneet Jumalan armon avulla edelleenkin saarnata Hänen sanaansa puhtaana ja ehdottomana, sellaisena kuin se on Vanhan ja Uuden testamentin raamatullisissa kirjoissa, lisäämättä siihen mitään sen kanssa ristiriidassa olevaa. Tämä sana on ainoa totuus.” (D’Aubigne, kirja 13, luku 6).

Tämä kuuluisa vastalause muodostaa protestantismin periaatteen perustan.

Kenen auktoriteetti?

Martti Luther ja muut uskonpuhdistajat uskoivat, että kristityn tulee seurata ainoastaan Raamattua, kun on kysymys uskosta ja

opinkohdistista. Katolinen kirkko puolestaan opetti, että ihmisen tulee seurata **sekä** Raamattua **että** perinteitä. Näiltä kohdin jakautuminen oli väistämätön.

Katolisen kirkon mukaan Lutherin ja muiden uskonpuhdistajien tuli mukautua kirkon ja valtion päätöksiin, mutta uskonpuhdistajat suostuivat siihen vain Jumalan sanan sallimissa rajoissa. He näet uskoivat, että ihmisellä on oikeus seurata omaatuntoaan silloin, kun on kyse uskosta ja opinkohdistista. Katolinen kirkko opetti sen sijaan, että kun kirkolliskokouksen enemmistö päätti oikeasta ja väärästä, tulisi jokaisen ihmisen noudattaa tuota päätöstä. Näin ollen jokaisen yksilön oli tehtävä valintansa: Joko Jumalan Sana ainoastaan tai Kirkon perinteet Raamatun rinnalla.

Vaino

Koska uskonpuhdistajat eivät halunneet taipua Rooman tahtoon, katolinen kirkko ryhtyi vainoamaan heitä. He olivat nousseet Rooman valtaa vastaan ja nyt heidät tuli nujertaa. Vanhat historian kirjat kertovat järkyttävistä vainoista. Monia uskonpuhdistajia heitettiin vankiloihin epäinhimillisiin oloihin, toisia karkotettiin eristyksiin Alpeille ja joitakin annettiin petoeläinten ruoaksi. Inkvisitio kidutti useita ja osa kuoli miekan kautta. Kertomukset paavinkirkon hirvittävästä vainoista ja rankaisumenetelmistä järkyttivät maailmaa sekä ennen että jälkeen Lutherin ajan. Uskonpuhdistajat saivat paavilta erilaisia uhkauksia, ja useat julistettiin pannaan, jolloin kuka tahansa sai vapaasti tappaa heidät. Monet, kuten Hieronymus, Jan Hus, Louis de Berquin, William Tyndale, John Rogers ja Patrick Hamilton, jopa poltettiin roviolla. Pelkäättiään Englannissa poltettiin 289 protestanttia roviolla katolisen kuningattaren Mary en-

simmäisen hallituskaudella 1555 - 1558. Tässä on tärkeää panna merkille Jeesuksen sanat: *"Totisesti minä sanon teille: kaiken, minkä olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle"* (Matteuksen evankeliumi 25:40). Katolinen kirkko johtajineen on tehnyt paljon sellaista, josta heidät tullaan vaatimaan tilille! Taivaassa on Jumala, joka pitää näistäkin asioista huolen. Hän näkee kaiken, ja Hän on tuomitseva oikeudenmukaisesti. Tässä yhteydessä tulisi huomioida myös seuraavat Raamatun sanat: *"Jumala tuo kaikki teot tuomiolle. Tämä koskee kaikkea salassa olevaa, olkoon se hyvää tai pahaa."* (Saarnaaja 12:14).

Jumala on luvannut antaa anteeksi kaikille, jotka tunnustavat ja hylkäävät pahat tekonsa ja tottelevat Häntä. (Hes. 18: 31, 32. 1Joh. 1: 9). Me emme ole kuitenkaan koskaan kuulleet katolisen kirkon olleen ristin juurella tunnustamassa ja katumassa aiheuttamaansa vainoa, kidutusta ja toisin uskovien ihmisten teurastamista.

Ajatella, että katolinen kirkko määräsi ihmisiä poltettavaksi vain sen tähden, että he uskoivat toisin! Ajatella, että ihmiset joutuivat kärsimään hirvittävää kidutusta inkvisition taholta vain sen tähden, että heillä oli toinen usko! Yhteiskunnasta karkotettuja, pannaan julistettuja, miekalla tapettuja, kaikki vain uskon tähden. Samaan aikaan katolista kirkkoa pidetään kristillisenä. Onko tällaisella toiminnalla mitään tekemistä Kristuksen kanssa? Ei, tämän kaltaisten julmien menetelmien takana ei ole kukaan muu kuin pahalainen, Saatana. Tämä vaino ei kestänyt vain yhden päivän, kuukauden, tai vuoden ajan, vaan jatkui useita vuosisatoja. On myös merkille pantavaa, että edellinen paavi Benedictus XVI oli inkvisition johtaja vuoteen 2005 asti. Tänä päivänä inkvisitiol-

la on uusi nimi, ”uskon opin valvojat” (The Congregation of the Doctrine of the Faith).

Reformoidut uhrasivat kaikkensa Jumalan asialle. Jopa polttoroviolla he todistivat Jeesuksesta. Entä me? Olemmeko ymmärtäneet mitä Jeesus on tehnyt hyväksemme? Olemmeko nähneet Hänen suuren rakkautensa? Annammeko me kaikkemme Jumalan asialle?

Rakastakaa vihollisianne

Verratkaamme Jeesusta katoliseen kirkkoon, joka teurasti toisin uskovia ihmisiä. Jesus sanoi: *”Mutta minä sanon teille: rakastakaa vihamiehiinne ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka vainoavat teitä”* (Matt. 5:44). Kuinka täysin erilainen henki kuin katolisessa kirkossa!

Jumala on luonut meille vapaan tahdon, jotta voimme tehdä omat valintamme uskonasioissa. Kaikilla on vapaus Jumalan palvelemiseen vakaumuksensa ja omantuntonsa mukaan, eikä meidän tule pakottaa omaa uskontoamme muille. Kuuliaisuuteen pakottaminen vankeutta, kidutusta ja miekkaa käyttämällä on väärin. Vihollistensa tappamisella ja rakastamisella on suuri ero. Jeesus, joka on luonut meidät ja joka ylläpitää elämää, rakastaa kaikkia (katso Joh. 1:3, Kol. 1:17). Hän sanoo: *”Tulkaa minun luokseni, kaikki te, jotka teette raskasta työtä ja kannatte taakkoja, niin minä annan teille levon”* (Matt. 11:28), ja *”sitä, joka tulee minun luokseni, minä en ikinä heitä ulos”* (Joh. 6:37). Jeesuksen tahto on, että kaikki ymmärtäisivät totuuden ja pelastuisivat.

Onko paavi Jeesuksen edustaja?

Paavi pitää itseään Kristuksen sijaisena maan päällä. Asiaa lähemmin tarkastele-

malla voi kuitenkin huomata, ettei se pidä paikkaansa. Paavit ovat aina ympäröineet itsensä ylellisyydellä. Jeesus puolestaan totesi, että *”Ketuilla on luolat ja taivaan linnuilla pesät, mutta Ihmisen Pojalla ei ole, mihin hän päänsä kallistaisi”* (Matt. 8:20). Jeesuksella oli yksinkertaiset vaatteet, kun

Kuva: Korea.net (Wikimedia Commons)

taas paaveilla on kalliit kaavut. Paavit elävät palatseissa, käyttävät miljoonia matkoihinsa ja ympäröivät itsensä henkivartijoilla. Pian huomaamme, että heidän edustamansa arvot eroavat Jeesuksen arvoista myös

muilta osin. Näin ollen se arvonimi, jonka katolinen kirkko on antanut paavilleen, ei ole lainkaan sopiva. Todellisuudessa se on täyttä pilkkaa Kristusta ja Hänen vanhurskasta, nöyrää elämäntapaansa vastaan.

Katolinen kirkko on hyvin varakas. Jeesus sanoi eräälle rikkaalle miehelle näin: *”Yksi sinulta puuttuu. Mene ja myy kaikki, mitä sinulla on, ja anna rahat köyhille, niin sinulla on aarre taivaassa. Tule sitten ja seuraa minua”* (Mark. 10:21). Myös paavin tulisi seurata tätä kehotusta, jos väittää olevansa Vapahtajan nöyrä edustaja.

Martti Luther tunsu katolisen kirkon todelliset käytännöt ja totesi: *”On kauheaa nähdä miehen, joka nimittää itseään Kristuksen sijaiseksi, esiintyvän sellaisessa loistossa, ettei yksikään keisari ole häneen verrattavissa. Onko tämä köyhän Jeesuksen tai nöyrän Pietarin seuraamista? He sanovat hänen olevan maailman herran. Mutta Kristus, jonka sijainen hän kerskaa olevansa, on sanonut: Minun valtakuntani ei ole tästä maailmasta. Voiko sijainen hallita laajempaa aluetta*

kuin hänen esimiehensä?” (D’Aubigne, kirja 6, luku 3)

Maailmanlaajuinen valta

Monet uskovat katolisen kirkon muuttaneet oppejaan uskonpuhdistuksen ajan julmien käytäntöjen jälkeen, mutta niin ei ole tapahtunut. Se pitää samoja opinkappaleita kuin aikaisemmin, mutta on pukeutunut ne uuteen asuun saavuttaakseen hyväksyntää. Kun kirkko on jälleen saanut valtaa, ei ainoastaan EU:n alueella, vaan myöskin maailmanlaajuisessa tietoverkostossa, tulemme pian näkemään, mitä paavin valta todellisuudessa edustaa. Se tulee käyttämään valtion valtaa ja kansainvälisiä lakeja tukena saavuttaakseen valta-aseman meidän aikamme, aivan kuten uskonpuhdistuksenkin aikana.

Paavi Paavali VI kirjoitti seuraavaa otsikolla *”Kohti aktiivista yleismaailmallista auktoriteettia”*: *”Tämä kansojen välinen yhteistyö maailmanlaajuisessa mittakaavassa tarvitsee instituutioita, jotka valmistavat, koordinoivat ja johtavat sitä, kunnes otetaan käyttöön oikeuslaitos, joka tunnustetaan yleismaailmallisesti. ... Kukapa ei näkisi sen välttämättömyyttä, että asteittain perustetaan kansainvälinen auktoriteetti, joka kykenee toimimaan tehokkaasti sekä juridisella että poliittisella sektorilla...”* (Paavi Paavali VI, *Popolorum Progressio* 1967, sivu 78).

Kysymykseksi nousee, mitä instituutioita katolinen kirkko käyttää yhteistyökumppaneinaan pystyttääkseen uuden maailmanjärjestyksen? Uskoakseni voimme nähdä niistä esimerkkejä muun muassa seuraavien organisaatioiden piireissä: YK, EU, NATO, Afrikan Unioni ja kansainvälinen valuuttarahasto.

Edellinen paavi Benediktus XVI julkaisi

vetoomuksen maailman johtajille yhdessä viimeisistä apostolisista kirjeistään, jonka mukaan maailmassa *”on akuutti tarve to delliselle maailmanlaajuiselle poliittiselle auktoriteetille, jotta maailman talous saataisiin korjatuksi jumalkeskeisen etiikan avulla... jotta saisimme nykyisen kansainvälisen talouskriisin loppumaan”* (Cathy Lynn Grossmann, USA Today 7.7.2009).

Emme saa unohtaa, että katolinen kirkko tavoittelee yleismaailmallista valtaa. Katoliset perustivat EU:n ja Vatikaani on *”uusi maailmanjärjestys”* -ajatuksen takana. Tarkoituksena on, että uutta maailmanjärjestystä tulevat ohjaamaan kansainväliset lait, joiden avulla katolinen kirkko voi saavuttaa maailmanlaajuisen vallan.

Menestyskirjassaan *”The Keys of This Blood”* jesuiittaprofessori Malachi Martin paljastaa seuraavaa: *”Tahdommepa tai emme, olimmepa valmiina tai emme, olemme kaikki osallisina koko maailman kattavassa, peruuttamattomassa kolmen osapuolen valtataistelussa. Useimmat meistä emme kilpaile vallasta... mutta olemme itse globaalin pelin panos. Taistelu käydään siitä, kuka ensimmäisenä onnistuu perustamaan yleismaailmallisen hallituksen, jota ei vielä koskaan ole ollut maan kansakunnilla. Kysymys on, kuka tulee taitavasti käyttämään auktoriteettin ja käskyvallan kaksitahoista voimaa hallitsemaan jokaista meitä yksilönä ja yhteiskuntana ... kolmannella vuosituhannella... Nyt kun valtataistelu on käynnistynyt, sitä ei enää voida millään tavoin pysäyttää tai peruuttaa... elämäntapamme yksilönä ja kansalaisina... jopa meidän kansallinen identiteettimme... tulee radikaalisti muuttumaan lopullisesti. Ketään ei säästetä, eikä mikään elämämme alue jää koskemattomaksi”* (The Keys of This Blood, 1990, sivu 12-16).

Martinin mukaan paavista tulee voittaja

tässä kamppailussa. Kirjansa sivulla 341 Malachi Martin tekee selväksi, että tätä yleismaailmallista hallintoa tulee johtamaan *”kansainvälinen byrokratia, joka valvoo ja ohjailee jokaista kansalaista ja jokaista kansakuntaa”*.

Katsokaamme muutamaa lainausta, jotka kuvaavat katolisen kirkon käsitystä omasta vallastaan.

”Rooman kirkko on kuningaskunta yli kaikkien valtakuntien, kuten mieli on ruumiin yli, tai kuten Jumala on maailman yli. Sen tähden, Rooman kirkolla ei tule olla ainoastaan hengellinen valta, vaan myös ylimmäinen maallinen valta” (Paavi Leo XIII, apostolinen kirje, 1879).

Paavi Gregorius toisti saman näkemyksen

sanoessaan, että *”kirkon valta on valtion vallan yläpuolella”*. Tohtori ja kirkkolakitieteen professori G.F. van Schulte ilmoitti, että *”kaikki poliittinen valta on pahasta, siksi sen täytyy alistua paavin vallan alle”* (T. W. Callaway, Romanism vs Americanism, sivu 120). Nämä lausunnot tekevät selväksi sen, että tämä poliittinen kirkko tekee työtä saadakseen valtaa valvoa hallituksia ja valtioiden johtajia.

Roomalaiskatolisen kirkon ajattelu perustuu latinalaisille sanoille *”de jure divino”*,

jotka tarkoittavat, että kirkolla on pyhä oikeus hallita koko maailmaa, hallituksia ja ihmisiä. Se väittää saaneensa tämän oikeuden itse Jumalalta, ja aikoo käyttää kaikkia keinoja saavuttaakseen päämääränsä – yleismaailmallisen hallinnon.

Tohtori Bronson, tunnustettu katolinen auktoriteetti, kirjoitti seuraavaa: *”Paavilla on oikeus erottaa virastaan kuka hyvänsä hallitsija, jos hengellisen järjestyksen etu sitä vaatii... se valta, jota kirkko harjoitti keskiajalla, ei ollut mikään vallankaappaus, eikä sillä ollut ruhtinaiden tai kansan hyväksymistä, vaan se tuli ja tulee pyhästä oikeudesta, ja joka sitä vastustaa, kapinoi kuningasten Kuningasta ja herrojen Herraa vastaan”* (Catholic Review, kesäkuu 1851).

Vaikka tämä lausunto onkin kirjoitettu kauan sitten, se on edelleen ajankohtainen, sillä kirkko sanoo olevansa muuttumaton. Bronson vahvisti tämän asenteen kirjoittamalla, että **”se, mitä kirkko on tehnyt, mitä se avoimesti tai salaisesti on tukenut menneinä aikoina, tulee toistumaan tulevaisuudessa, jos vastaavanlaisia olosuhteita ilmenee”** (Catholic Review, tammi-kuu 1854).

Tulemme näkemään lopun aikana, että kainenlainen kapina tätä valtaa vastaan, kuten myös kirkon vallan tunnustamisen puute, tulee rangaistuksi myös EU:n kautta.

Ennen Vatikaanin toista kirkolliskokousta

(1962-1965), katolinen kirkko kutsui toisin uskovia kerettiläisiksi, harhaoppisiksi. Tämän kirkolliskokouksen jälkeen kerettiläisiä on kutsuttu ektsyneiksi veljiksi. Katolinen kirkko on sitä mieltä, että vain heillä on totuus, eikä heidän kirkkokuntansa ulkopuolella ole pelastusta.

Ekumeeninen liike

Nykyaikana katolinen kirkko yrittää yhdistää kaikkia kirkkokuntia ekumeenisuuden aatteella. Se on pyytänyt Rooman jesuiittoja saamaan aikaan keskustelua kirkkokuntien välille saadakseen kaikki kootuksi Katolisen Kirkon alaisuuteen. Voimme nähdä, että muutosta on tapahtunut. Millä tavoin? Katolinen kirkko ei ole muuttanut oppejaan, mutta protestantit ovat lähestyneet Roomaa.

Katoliset käyttävät mielellään Charta Oecumenica -nimistä dokumenttia, josta löytyy suuntaviivat ja päämäärät ekumeeniselle työlle. Dokumentista näkyy selvästi, että liikkeessä tähdätään kirkkokuntien yhtenäisyyteen ja yhteiseen lähetystyöhön. Yhdistymiseen pyritään kaikessa, missä se vain on mahdollista, ja muut asiat jätetään huomioimatta. Jeesus Kristus tahtoo, että me olemme yhtä Hänessä, kaikilla tasoilla. Yhtenäisyys ei perustu demokratiaan tai enemmistön mielipiteeseen, vaan yksimielisyyteen Kristuksessa. Jos emme voi olla yksimielisiä kirkolliskokousten

kanssa, meidän on seurattava Kristusta niiden sijaan.

Ne, jotka tekevät lähetystyötä oma-alotteisesti ilman kirkkokuntien siunauksia, ovat jatkuvasti kuin normaalista poikkeavia kerettiläisiä. Kerettiläisiä vastaan on taisteltava. Lutheria, Melanchtonia, Tyndalea, Calvinia, Wycliffea, Hieronymusta, Wesleya, Husia, Zwingliä, Berquinia, valdolaaisia ja monia muita kohdeltiin kerettiläisinä. ”Kerettiläiset” halusivat pitää Raamattua ja yksin Raamattua uskonsa perustana. Kuten olemme nähneet, katolinen kirkko halusi pysäyttää ja hävittää ”kerettiläiset” eli uskonpuhdistajat keskiajalla. Nykyajan ”kerettiläiset” eli uskonpuhdistajat vastustavat ekumeenista liikettä, sillä ekumeeninen liike haluaa pitää Raamatun ja perinteet ohjesääntöinä, kun taas uskonpuhdistajat jatkavat Lutherin jalanjäljissä pitämällä yksin Raamattua uskon ja opin-kappaleitten perustana.

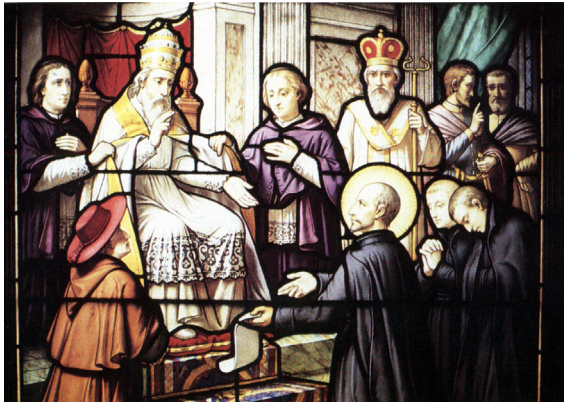
Raamattu kertoo, että tämä vainoava valta tulisi saamaan kuolettavan haavan, ja että haava tulisi parantumaan. Paavin valta sai kuolettavan haavan vuonna 1798, kun paavi Pius VI vietiin vangiksi Napoleonin kenraali Berthierin toimesta, ja kun hän myöhemmin kuoli vankina Ranskassa. Paavin hallitus sai Vatikaanin takaisin vuonna 1929 Mussolinin toimesta, ja on siitä lähtien jatkuvasti kasvattanut vaikutusvaltaansa maailmassa. Paavi Johannes Paavali II ja Benediktus XVI matkustivat ympäri maailmaa ja solmivat diplomaattisia suhteita monissa maissa. Nykyinen Paavi Francis I jatkaa edeltäjiensä työtä muun muassa ekumeenisen liikkeen avulla kootakseen kaikki maailman uskonnot paavin lipun alle, jotta kaikki voisivat olla katolisen kirkon uskollisia alamaisia. Tätä tarkoitusta varten säädetään kansainvälisiä lakeja,

jotka koskevat sekä politiikkaa, uskontoa että talouselämää. Kansainvälisten lakien tulee olla kansallisten lakien yläpuolella, ja juuri tällä tavalla kirkko saa kansakunnat hallintaansa. Kun kansainväliset lait hallitsevat kansakuntia, kansat joutuvat luopumaan itsenäisyydestään ja suvereenisuudesta. Tämä kehitys tapahtuu sekä politiikan, uskonnon että talouselämän alueella ja toteutetaan huomaamatta hiljaisuudessa useiden vuosien aikana. Pian tullaan pitämään niskureina niitä, jotka eivät ole kuuliaisia kansainvälisille laeille. Heidän elämänsä tullaan häiritsemään, heitä tullaan kurittamaan ja rankaisemaan. Paavin

vallan väärinkäyttö tulee jälleen ajankohtaiseksi, kuten keskiajalla. Silloin protestantit vastustivat paavinvaltaa, mutta suureksi yllätykseksi, ovatkin tänään sen kanssa yhteistyössä. (Kts. Ilm. 13:11-17).

Aika ei muuta Rooman kirkkoa. Koetko sen yllättävänä, että nykyajan protestantit ojentavat käsiään Rooman puoleen, ja

tekevät sen kanssa yhteistyötä? On selvää, että protestantit ovat unohtaneet, kuinka Rooma vainosi toisin uskovia Lutherin aikana. Niin kuin olemme jo nähneet, monia vangittiin, vainottiin ja kidutettiin uskonsa tähden. Jos me emme tunne omaa historiaamme ja Raamattuamme, emme tiedä, mitä tulevaisuus tuo tullessaan. Rooma ei muutu ja **historia toistaa itseään**. Katolinen kirkko on piiloutunut kristinuskon kaapuun. Tämä instituutio on tänään susi lammasten vaatteissa. Toimintaa johtaa sekä valkoinen paavi että musta paavi. Valkoinen paavi hurmaa väkijoukkoja kaikella ylellisyydellään, kun taas toinen paavi, jesuiittojen johtaja, tekee työtään salassa, pimeydessä. Jesuiitat ovat Vatikaanin salassa kouluttamia sotilaita. Sen valan mukaan, jonka jokainen jesuiitta vannoo virkaanvihkimisen yhteydessä, he tulevat tuhoamaan protestanttisuuden ja itsenäiset kansakunnat. Heillä on taito organisoida sotia tuhotakseen hallituksia, ja järjestää uusia mielensä mukaan. Heitä kehoitetaan soluttautumaan kirkkokuntiin ja olemaan luterilaisia luterilaisille, baptisteja

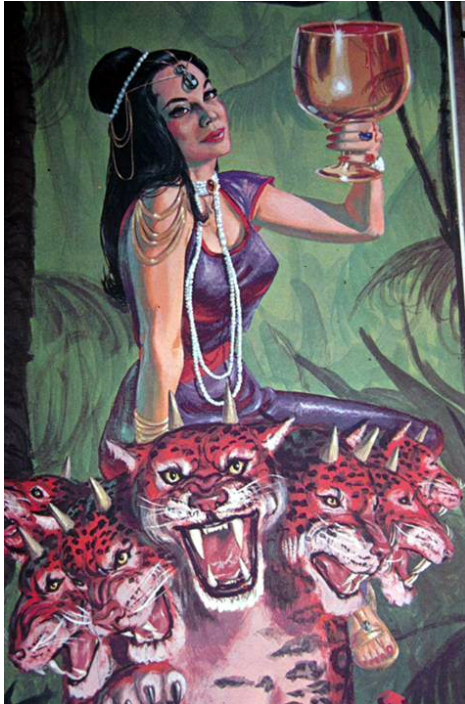
baptisteille, helluntailaisia helluntailaisille ja adventisteja adventisteille. Koulutuksensa vuoksi he saavat vaikutusvaltaisia virkoja ja asemaansa hyväksikäyttäen ohjaavat kyseisen kirkkokunnan ottamaan aktiivisesti osaa ekumeeniseen työhön. He ovat täysin uskollisia paaville, ja voivat, jos katsovat sen kirkon etujen mukaiseksi, käyttää väkivaltaa tai mitä tahansa keinoja saavuttaakseen päämääränsä. Kaikki, jotka ovat tutustuneet jesuiittavalaan, voivat nähdä tämän. Suurin osa protestanteista sulkee kuitenkin silmänsä Rooman ovelille suunnitelmille yhdistää koko uskonnollinen maailma.

Juhlapäivä

Kun nyt valmistellaan juhlallisuuksia Martti Lutherin uskonpuhdistuksen 500-vuotispäivän kunniaksi, olisi luonnollista odottaa reformaation periaatteiden elpymistä ja ihmisten valistamista Martti Lutherin taistelusta katolista kirkkoa vastaan. Totuus on kuitenkin se, että protestanttisuus on nykyään lähes kuollut. Juhlallisuuksien aikana saamme ehkä kuulla, että Lutherin aikana eli joitakin henkilöitä, jotka olivat tyytymättömiä sen ajan järjestelmään, mutta että uskonpuhdistus oli väärinymmärryksien, katkeruuden ja pikkuaasioista riitelemisen tulosta. Meille tullaan kertomaan, että elämme nyt uudessa ajassa, jossa kirkko ei toivo taistelua vaan ykseyttä. Tulemme näkemään, kuinka katoliset ja protestanttiset johtajat yhdessä korostavat yksimielisyyttä hajaannuksen sijaan. Monin paikoin tulevat protestanttisten kirkkojen ja katolisen kirkon johtajat yhdessä jesuiittoihin kuuluvan paavi Frans I:n kanssa järjestämään ekumeenisia tilaisuuksia ja viettämään Lutherin muistojuhlaa yhdessä. Raamattu ilmoittaa, että he tulevat olemaan niin yksimielisiä, että he ovat kuin ”yksissä tuumin”, mutta Raamattu paljastaa myös, että

nämä voimat tulevat taistelemaan Kristusta ja Hänen uskollisia palvelijoitaan vastaan. (Ilmestyskirja 17: 12-14)

Ekumeeninen liike kokoaa sekä katolisia että protestantteja yhteisen pöydän ympärille. Muistakaamme, että yksimielisyys on hyvä asia, jos se ei perustu enemmistön päätöksiin ja uskonnollisiin hevoskauppoihin, vaan yksimielisyyteen Kristuksessa. Jeesus sanoi: *”Mutta minä en rukoile ainoastaan heidän puolestaan vaan myös niiden puolesta, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun, että he kaikki olisivat yhtä, niin kuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa. Rukoilen, että hekin olisivat yhtä meissä, jotta maailma uskoisi sinun lähettäneen minut.”* (Joh. 17:20-21). Ei siis mitä tahansa yksimielisyyttä, vaan yksimielisyyttä Kristuksessa. (Joh 15:1-11)

Jos Luther eläisi ja näkisi, kuinka hänen uskonpuhdistustaan tullaan juhlimaan ekumeenisessa hengessä, hän moittisi sekä katolisia että luopuneita protestantteja, jotka veljeilevät katolisen kirkon kanssa.

Näemme Raamatun sanan toteutuvan: *”Koko maa seurasi ihmetellen petoa [paavinvaltaa]... sinun kauppiasi olivat maan mahtavia, ja sinun [paavinvallan] noituudellasi eksytettiin kaikki kansat.”* (Ilm. 13:3, 18:23)

Paavinvalta omaa noituutta, joka on niin älykästä, ettei suurin osa ihmisistä ymmärrä, mistä oikeastaan on kyse. Saatuaan melkein kaikki yksimielisyyteen kansainvälisestä strategiastaan ja lainsäädännöstään, alkaa niiden vainoaminen, jotka vastustavat ja paljastavat sen valheelliset opit ja kavalat suunnitelmat, aivan kuten se vainosi aikoinaan Lutheria, Hieronymusta, Wycliffeä, Hus’ia, Berquin’ia, Zwingliä ja monia muita.

Onko katolinen kirkko muuttunut?

Lutherin protestista on kulunut viisisataa vuotta, ja voimmekin kysyä, onko katolinen kirkko muuttunut tänä aikana.

Ei, katolinen kirkko pitää edelleen voimassa epäraamatullisia oppejaan ja perintettään. Tarkastelkaamme joitakin niistä:

1 teesi

Katolinen Kirkko uskoo, että paavi on Jeesuksen Kristuksen sijainen maan päällä. Raamattu taas opettaa, että Jeesus lähetti Pyhän Hengen sijaisekseen (Joh. 14:16-17). Katolinen kirkko uskoo apostoliseen suksessioon, vallanperimysjärjestykseen, jonka mukaan Pietari oli ensimmäinen paavi. Erehtyvä Pietari ei olisi voinut olla Kristuksen sijainen. Jeesus sanoi: *”Tälle*

kalliolle minä rakennan seurakuntani” (Matt. 16:15-18). Sana ”kallio” on tässä yhteydessä käännetty kreikan sanasta *petra*. Nimi ”Pietari” on puolestaan käännetty sanasta *Petros*, joka tarkoittaa vierivää irtokiveä. Alkutekstin mukaan Jeesus Kristus on siis kallio, jolle meidän tulee rakentaa uskomme ja seurakuntamme. Meidän ei tule rakentaa seurakuntaa erehtyvän, ”vierivän” ja epätäydellisen ihmisen varaan, jollaisia kaikki paavitkin ovat olleet. Paavali kirjoittaa Israelin kansan erämaavaelluksesta seuraavaa: *”[He] joivat samaa hengellistä juomaa. He joivat hengellisestä kalliosta, joka seurasi heitä. Se kallio oli Kristus”* (1. Kor. 10:4). Jeesus Kristus on kalliomme, ei Pietari.

2 teesi

Katolinen kirkko uskoo, että kun pappi kohoittaa ehtoollisleivän ja lausuu *”Hoc est enim corpus meum”*, leipä muuttuu kirjaimellisesti Jeesuksen Kristuksen ruumiiksi. Tällä tavoin katoliseen messuun osallistujat aina uhraavat ja syövät Jeesuksen kirjai-

mellista ruumista. Näin ollen katolisessa kirkossa uskotaan papilla olevan vallan tehdä Kristus eläväksi niin usein kuin haluaa ja ”uhrata” Hänet jälleen.

Raamattu puolestaan opettaa, että kun Jeesus asetti ehtoollisen, Hän siunasi leivän, mursi sen ja sanoi: *”Tämä on minun ruumiini, joka annetaan teidän puolestanne. Tehkää tämä minun muistokseni”* (1. Kor. 11:24). Ehtoollisleipää nauttiessamme meidän tulee muistaa Jeesuksen uhri Golgatan ristillä, ja että Hänen ruumiinsa on ”murrettu” ja verensä vuodatettu meidän puolestamme. Raamattu opettaa myös, että Jeesus uhrattiin vain kerran kaikkien ihmisten puolesta (Hepr. 7:28, 9:28). Jeesuksen uhraaminen kerta toisensa jälkeen, kuten katoliseen ehtoolliskäytäntöön kuuluu, on Kristuksen ja Hänen antamansa sijaisuhrin-sa ylimielisintä pilkkaa ja osoittaa, ettei katolinen kirkko katso Jeesuksen kertakaikkisen uhrin riittävän pelastuksen perusteeksi.

3 teesi

Katolinen kirkko on poistanut katekismuksesta toisen käskyn Raamatun kymmenen

käskyn laista. Tämä käsky kieltää kuvien ja patsaiden palvomisen. Katolisessa kirkossa rukoillaan ja palvotaan Neitsyt Marian kuvia, ja lisäksi niiden palvojat uskovat, että juuri Maria ilmestyy Fatimassa, ja muualakin maailmaa. Maria kuitenkin kuoli kaksiteuhatta vuotta sitten. Raamattu opettaa: *”Älä tee itsellesi patsasta äläkä mitään kuvaa mistään, mikä on ylhäällä taivaalla tai alhaalla maan päällä tai vesissä maan alla. Älä kumarru niitä äläkä palvele niitä, sillä minä, Herra, sinun Jumalasi, olen kiivas Jumala”* (2. Moos. 20: 4-5).

4 teesi

Katolinen Kirkko uskoo, että Maria, Jeesuksen äiti, otettiin taivaaseen, ja että meidän tulee lähettää rukouksemme hänen kauttaan tullaksemme kuuluiksi Jeesuksen ja Isän edessä. Tämä on katolisen kirkon omaksumaa ihmisoppia.

Raamattu paljastaa, että Jeesus järjesti äidilleen maallisen turvakodin rakkaan opetuslapsensa Johanneksen kodissa, että Maria on ollut kuolleena melkein kaksiteuhatta vuotta ja että hän lepää haudassa, kuten kaikki muutkin kuolleet, ja odottaa ylösnousemusta. (Joh. 19: 25-27; 1. Tess. 4:15-17)

Raamattu opettaa selvästi, että *”kolme on, jotka todistavat taivaassa: Isä, Sana ja Pyhä Henki ja ne kolme yksi ovat”* (1. Joh. 5:7 Biblia 1776 mukaan). Katolinen kirkko on poistanut tekstin omasta alkutekstistään (”Textus Vaticanus”), koska haluaa uskotella taivaassa olevan neljä pyhää, joista neljäs on rukouksia kuuleva Maria. Jeesus sanoo: *”Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan tule Isän luo muuten kuin minun kauttani”* (Joh. 14:6). Jeesus on ainoa välimies Isän ja meidän välillämme. Meidän rukouksemme tulevat Isän eteen

Kuva: Fondazione Cariplo

Hänen kauttaan. *”Jumala on yksi, yksi on myös välittäjä Jumalan ja ihmisten välillä, ihminen Kristus Jeesus”* (1. Tim. 2:5).

5 teesi

Katolinen Kirkko opettaa, että paavi ja papit voivat antaa syntejä anteeksi. Mutta tuleeko meidän mennä papin, Marian vai Jeesuksen luokse saadaksemme syntimme anteeksi? Mitä synti on? Raamattu vastaa kysymykseen selkeästi: synti on lain rikkomista (1. Joh. 3:4). Kaikki ovat tehneet syntiä ja vailla Jumalan kirkkautta (Room. 3:23), ja synnin palkka on kuolema (Room. 6:23). Olemme siis kaikki syllisiä ja tuomittuja kuolemaan. Jeesus yksin voi vapauttaa meidät synnistä. Hän on luonut meidät, Hän on antanut elämänsä meidän puolestamme, ja Hän voi myös vapauttaa meidät synnin kirouksesta. Vain Hän on elänyt maan päällä synnittömän elämän. *”Eihän meidän ylipappimme ole sellainen, ettei hän voi sääliä meidän heikkouksiamme, sillä hän on ollut kaikessa kiusattu samalla tavoin kuin*

mekin, kuitenkin ilman syntiä.” (Hepr. 4:15)

Sen tähden: *”Jos siis Poika vapauttaa teidät, te olette todella vapaita”* (Joh. 8:36).

Jeesus ei kuitenkaan voi vapauttaa meitä, jos emme tunnusta syntejämme ja pyydä anteeksiantoa.

Tulisiko meidän siis mennä papin, paavin vai Jeesuksen luokse? Me olemme jo nähneet, että on vain yksi Pelastaja ja yksi Välittäjä Jumalan ja ihmisten välillä, ja Hän on Jeesus Kristus. Toisaalta emme saa unohtaa, että meidän tulee tunnustaa syntimme myös niille ihmisille, joita vastaan olemme tehneet syntiä. *”Pitäkää varanne! Jos veljesi tekee syntiä, nuhtele häntä, ja jos hän*

katuu, anna hänelle anteeksi.” (Luuk. 17:3) Meidän tulee siis mennä sen ihmisen luokse, jolle olemme tehneet vääryyttä, tunnustaa syntimme ja niin hän antaa meille anteeksi. Papilla tai paavilla ei ole mitään tekemistä tämän asian kanssa. Lopullisen anteeksiannon saamme Jeesukselta. ”Isä meidän” –rukouksessa Jeesus antaa meille esimerkin: *”Ja anna meille meidän velkamme anteeksi, niin kuin mekin annamme anteeksi meidän velallisillemme”* (Matt. 6:12).

Apostoli Johannes kirjoittaa seuraavasti: *”Lapsukaiseni, tämän minä kirjoitan teille, ettette syntiä tekisi; mutta jos joku syntiä tekeekin, niin meillä on Puolustaja Isän tykönä, Jeesus Kristus, joka on vanhurskas”* (1. Joh. 2:1-2).

Syntien anteeksiannon ja pääsyn Jumalan valtakuntaan voi saada vain Jeesuksen Kristuksen kautta. Vain Jeesus yksin on meidän Pelastajamme, Välimiehemme, ja Asianajajamme Jumalan edessä. Meidän tulee mennä Jeesuksen luo syntiemme kanssa. Kun ymmärrämme tehneemme syntiä, kadumme ja käännyimme Hänen puoleensa saadaksemme anteeksiannon, meille kuuluu tämä lupaus: *”Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä”* (1. Joh. 1:9).

Katolisen kirkon papit ja paavi asettavat itsensä Kristuksen paikalle ja ottavat Hänen paikkansa olettaessaan, että he voivat antaa syntejä anteeksi rippituolista käsin. Jumala on ennalta ilmoittanut tämänkin luopumuksen: *”Älkää antako kenenkään vietellä itseänne millään tavalla. Sillä se päivä ei tule, ennen kuin luopumus ensin tapahtuu ja laittomuuden ihminen ilmestyy, kadotuksen lapsi, tuo vastustaja, joka korottaa itsensä yli kaiken, mitä jumalaksi tai jumaloitavaksi kutsutaan, niin että hän asettuu Jumalan temppeliin ja julistaa olevansa Jumala”* (2. Tess. 2:3-4).

Tässä kutsutaan synnin mieheksi, kadotuksen lapseksi ja laittomaksi sitä, joka asettaa itsensä Kristuksen sijalle. Hän istuu ”Jumalan temppelissä” ikään kuin jumalana. Tässä ei voi olla kyseessä kukaan muu kuin paavi. Hän juuri on se laittomuuden ihminen, joka myös muutti Jumalan kym-

menet käskyt. Hän ottaa Kristuksen paikan välimiehenä, ja sanoo voivansa antaa synnit anteeksi. Mistä syystä protestanttinen maailma tekisi yhteistyötä synnin miehen, kadotuksen lapsen, laittomuuden ihmisen kanssa?

6 teesi

Katolinen kirkko uskoo sielun kuolemattomuuteen. Se opettaa, että ihminen jatkaa elämäänsä kuolemansa jälkeen sielun tai hengen muodossa.

Mitä Raamattu sanoo tästä? *”Sitten Herra Jumala muovasi ihmisen maan tomusta ja puhalsi hänen sieraimiinsa elämän hengen. Näin ihmisestä tuli elävä sielu.”* (1. Moos. 2:7) Jae kertoo, että ihmisestä tuli elävä sielu, ei niin, että ihminen sai sielun. Raamatun mukaan myös sielu kuolee: *”Se sielu, joka syntii tekee - sen on kuoltava”* (Hes. 18:19).

Oppi sielun kuolemattomuudesta on saanut alkunsa Saatanan ensimmäisestä valheesta Eedenissä. Jumala oli kieltänyt Aadamia ja Eevaa syömästä määrätyn puun hedelmää, etteivät kuolisi. Saatana sanoi Eevalle: *”Ette suinkaan kuole”!* (1. Moos. 3:4) Tämä Saatanan valhe on perustana sielun kuolemattomuusopille ja on levinnyt nykyään laajalle moniin uskontoihin.

Raamatun mukaan *”elävät tietävät, että heidän on kuoltava, mutta kuolleet eivät tiedä mitään, eikä heillä ole paikkaa, vaan*

heidän muistonsa on unhotettu. Myös heidän rakkautensa, vihansa ja intohimonsa on jo aikoja mennyt, eikä heillä ole milloinkaan enää osaa missään, mitä tapahtuu auringon alla... Tee kaikki, mitä voimallasi tehdyksi saat, sillä ei ole tekoa, ei ajatusta, ei tietoa eikä viisautta tuonelassa, jonne olet menevä” (Saarn. 9:5, 6, 10). Raamatullista oppia kuolleiden tilasta selittää myös seuraava kohta: *”Älkää ihmetelkö tätä, sillä hetki tulee, jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin, ne, jotka ovat hyvää tehneet, elämän ylösnousemukseen, mutta ne, jotka ovat pahaa tehneet, tuomion ylösnousemukseen”* (Joh. 5:28-29).

Paavali tulee samaan lopputulokseen puhuessaan Jeesuksen toisesta tulemuksista: *”Tämän me sanomme teille Herran sanana: Me, jotka olemme elossa ja jäämme tänne Herran tulemukseseen, emme suinkaan ehdi poisnukkuneiden edelle, sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelelin äänen ja Jumalan pasuunan kuuluessa, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin. Sitten meidät, jotka olemme elossa ja olemme vielä täällä, temmataan yhdessä*

heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin, ja niin saamme aina olla Herran kanssa” (1 Tess. 4:15-17).

Tästä ymmärrämme, että kuolleet ovat haudoissa, ja Jeesus herättää heidät. Kuolleet eivät tiedä mitään. He makaavat haudassa ylösnousemuksen aamuun saakka. Vanhurskaat herätetään ensin elämän ylösnou-

semukseen ja jumalattomat myöhemmin kuoleman ylösnousemukseen.

Kun Jeesuksen ystävä Lasarus oli kuollut, Jeesus tuli hänen luokseen. Lasarus oli ollut kuolleena neljä päivää, ja oli alkanut jo haista. Jeesus vertasi kuolemaa uneen ja sanoi ystävälleen: *”Lasarus, tule ulos”* (Joh. 11:43). Lasarus tuli ulos haudasta.

Monet papit saarnaavat, että ihminen joutuu kuollessaan joko taivaaseen tai helvettiin. Jos vanhurskaat menisivät suoraan taivaaseen kuollessaan, meidän pitäisi uskoa, että Jeesuksen ystävä Lasarus olisi jo ollut taivaassa Jeesuksen tullessa häntä herättämään. Mutta ei hän tullut taivaasta, pilvistä tai avaruudesta, vaan haudasta. Lisäksi Raamattu opettaa, että *”ihmisille on määrätty, että heidän kerran on kuoleminen, mutta sen jälkeen tulee tuomio”* (Hepr. 9:27). Tuomio siitä, kuka saa ikuisen elämän ja kuka ikuisen kuoleman, tapahtuu kuoleman ja Jeesuksen toisen tulemisen välillä,

eikä tuomiota langeta pappi vaan Jeesus Kristus. (2. Kor. 5:10, Joh. 5:26-29) Raamattu opettaa, että *”synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme”* (Room. 6:23).

Lasarusen kertomuksesta voimme lukea, että Jeesus on herättävä ihmiset viimeisenä päivänä. Martta, Lasarusen sisko, sanoi: *”Minä tiedän hänen nousevan ylösnousemuksessa, viimeisenä päivänä”* (Joh. 11:24). Viimeinen päivä on siis se päivä, kun Jeesus tulee Kuninkaana noutamaan omansa.

Raamattu opettaa, että ainoastaan Jumaludella on kuolemattomuus. Kirjoitettu on: *”Se autuas ja ainoa valtiias, kuningasten Kuningas ja herrain Herra, jolla ainoalla on kuolemattomuus”* (1. Tim. 6:15-16). Vain Jumala on kuolematon. Ihmiset ovat kuolevaisia siihen asti, kunnes Jeesus tulee Voittajana noutamaan pelastettunsa, ja antaa heille kuolemattomuuden. Paavali kirjoittaa tapahtumasta näin: *”Katso, minä sanon teille salaisuuden: emme kaikki kuolemaan nuku, mutta kaikki me muutamme, yhtäkkiä, silmänräpäyksessä, viimeisen pasuunan soidessa; sillä pasuuna soi, ja kuolleet nousevat katoamattomina, ja me muutamme. Sillä tämän katoavaisen pitää pukeutuman katoamattomuuteen, ja tämän kuolevaisen pitää pukeutuman kuolemattomuuteen. Mutta kun tämä katoavainen pukeutuu katoamattomuuteen ja tämä kuolevainen pukeutuu kuolemattomuuteen, silloin toteutuu se sana, joka on kirjoitettu: Kuolema on nielty ja voitto saatu”* (1. Kor. 15:51-54). Monet ajattelevat, että kun ihminen kuolee, sielu tai henki pääsee vapauteen ja pääsee vaikuttamaan ihmisiin ja kykenee jopa välittämään viestejä. Tässä pieni ote eräästä spiritistien lehdestä: *”Mitä on spiritismi? Spiritismi on usko siihen, että kuoleman jäl-*

keen henki elää ruumiin ulkopuolella, ja voi olla yhteydessä eläviin ihmisiin yliluonnollisin kyvyin omaavien ihmisten kautta, joita me kutsumme meedioiksi” (Käännetty tanskalaisesta Spiritisti-lehdestä, 1900, s.84).

Lähes puolet maapallon ihmisistä uskoo sielunvaellukseen, oppiin, jonka mukaan sielu ei koskaan kuole, vaan syntyy erilaisiin eläviin olentoihin sukupolvesta toiseen. Sellaista oppia Raamattu ei tue. Raamattu opettaa, että ihminen kuoleman jälkeen muuttuu maan tomuksi (Ps. 104:29), kuolleet eivät tiedä mitään (Saarn. 9:6), niillä ole mitään henkisiä voimia (Ps. 146:4), niillä ei ole mitään osaa mihinkään, mitä auringon alla tapahtuu (Saarn. 9:6), ja että ne odottavat haudassa (Job 17:13).

Raamattu ei tue oppia sielun kuolematonmuudesta, reinkarnaatiosta, yhteydenpidosta kuolleisiin, henkien manaamisesta, spiritismistä, ja muusta vastaavasta. Päinvastoin, näitä kutsutaan Raamatussa kauhistuksiksi. ”Älköön keskuudessasi olko ketään, joka panee poikansa tai tyttärensä kulkemaan tulen läpi, tahi joka tekee taikojia, ennustelee merkeistä, harjoittaa noituutta tai velhoutta, joka lukee loitsuja, kysyy vainaja- tai tietäjähengiltä tahi kääntyy vainajien puoleen. Sillä jokainen, joka sen-

kaltaista tekee, on kauhistus Herralle, ja sellaisten kauhistusten tähden Herra, sinun Jumalasi, karkottaa heidät sinun tieltäsi” (5. Moos. 18:10-12).

7 teesi

Roomalaiskatolisen Kirkon erään uskonkappaleet mukaan kuolemassa ruumiista erkaantunut sielu joutuu suoraan Jumalan tuomioistuimen eteen saamaan niin sanotun yksityisen tuomion. Seuraavaksi, tuomiosta riippuen, sielu joutuu joko taivaaseen, kiirastuleen tai helvettiin.

– Taivaaseen: ”Aivan puhtaat” (Ilm. 21:7)

– Kiirastuleen: Ei aivan puhtaat armon tilassa olevat sielut. Täällä tehdään parannusta ja puhdistusta ja ”pyhitytään”, kunnes päästään taivaaseen. (2. Makk. 12: 46.; 1. Kor. 3: 15.). Kiirastuleen joutuneiden tilannetta, aikaa ja kärsimyksiä voitiin lievittää rukoilemalla sielujen puolesta. Kirkko lupasi taata sen, jos sille maksettiin rahaa. Tämän vuoksi katoliset vielä nykyäänkin rukoilevat kuolleiden puolesta. Lutherin mielestä tämä oli harhaoppia ja suunniteltu vain kirkon tulojen lisäämiseksi.

– Helvettiin: Kuoleman synnin tehneet sielut. Yksi useasta kuoleman synnistä on

esimerkiksi kieltäytyminen katolisesta opista. Täällä sielut elävät iankaikkisesti ja heitä kidutetaan tulella ja tulikivellä. (Matt. 12: 32).

Katolinen kirkko pelottelee siis ihmisiä iankaikkisen piinan opilla ja on yrittänyt vakuuttaa jäseniään siitä, että ne, jotka eivät ole kuuliaisimpia papille, tai tekevät muuta kiellettyä, joutuvat kiirastuleen.

Entisaikaan paavi tarjosi myös syntien anteeksiantoa rahaa vastaan. Tämä järjestelmä tunnettiin aneina, vakuutuskirjeinä. Jos joku teki rikkomuksen, vaikkapa aviorikoksen, tai rikkoi jotakin kirkon käskyistä tai Jumalan kymmenestä käskystä, ihminen saattoi maksaa itsensä vapaaksi rangaistuksesta. Tätä oli siis ”syntien anteeksisaaminen”! Rikkailla oli varaa tehdä moniakkin syntejä.

Anekauppias Tetzeli, Lutherin aikainen Rooman kirkon edustaja, julisti, että hänen anekirjeensä voimalla jokainen sen ostajan

tekemä synti, sekä menneisyydessä että tulevaisuudessa, annettaisiin anteeksi. Mitään parannusta ei tarvinnut tehdä (D'Aubigne kirja 3, luku 1). Näin kansa sai varmuuden siitä, etteivät aneet tuo pelastusta ainoastaan eläville, vaan myös kuolleitten sieluille. Iskulauseena oli: ”*Kun raha kirstuun kilahtaa, niin sielu taivaaseen vilahtaa*”. Heti kun raha kilahti anekauppiiaan arkun pohjaan, kyseisen sielun väitettiin pääsevän vapaaksi kiirastulesta ja lentävän suoraan taivaaseen.

Kautta aikojen ihmiset ovat antaneet paljon rahaa kirkolle. Monet ovat maksaneet valtavia summia katoliselle kirkolle uskoessaan siten auttavansa rakkaansa pois kiirastulen kidutuksista. Näin katolinen kirkko on rikastunut täysin katteettomilla lupauksilla. Tällä pelkoon perustuvalla propagandalla he ovat keränneet suuria rahasummia aikojen kuluessa ja rakentaneet monia mahtavia kirkkorakennuksia ja ka-

tedraaleja. Ajattele, mikä petos ja painostus. Saisivat hävetä, että ovat huijanneet kansaa.

Raamattu opettaa, että *”synnin palkka on kuolema”* (Room. 6:23). Kun synnin palkka on kuolema, ei siinä ole mitään kidutusta. Raamatun mukaan jumalattomat saavat rangaistuksensa tekojensa mukaan (Ilm. 20:13). Jos joku on tehnyt todella pahoja asioita, rangaistus on oleva kovempi. Profeetta Malakia vahvistaa tämän kirjoittaessaan seuraavaa: *”Sillä katso: Se päivä on tuleva, joka palaa kuin pätsi. Ja kaikki julkeat ja kaikki, jotka tekevät sitä, mikä jumalattomaa on, ovat oljenkorsia; ja heidät polttaa se päivä, joka tuleva on, sanoo Herra Sebaot, niin ettei se jätä heistä juurta eikä oksaa”* (Mal. 4:1). Kaiken pahan juuri on pahalainen, Saatana, ja oksat ovat jumalattomia. Heidät poltetaan kuin oljenkorret. Pitkä ja märkä korsi palaa kauan, mutta kuiva ja lyhyt palaa hetkessä. Tämä kuvaa hyvin sitä, kuinka jumalattomia rangaistaan. Heidä rangaistaan tekojensa mukaan. Heidän loppunsa on kuolema. Luimme juuri, että *”se päivä on tuleva, joka palaa kuin pätsi”*. Tämä kaikki tulee siis tapahtumaan tulevaisuudessa, aikojen lopussa.

Johannes vahvistaa tämän kuvatessaan, kuinka jumalattomia rangaistaan **tulisessa** järvessä: *”Ja joka ei ollut elämän kirjaan kirjoitettu, se heitettiin tuliseen järveen”* (Ilm. 20:15). Sama kirjoittaja kuvaa tulista järveä näin: *”Ja Kuolema ja Tuonela heitettiin tuliseen järveen. Tämä on toinen kuolema, tulinen järvi.”* (Ilm. 20:14)

Vähän myöhemmin sama apostoli kirjoittaa seuraavaa: *”Mutta pelkurien ja epäuskoisten ja saastaisten ja murhaajien ja huorintekijäin ja velhojen ja epäjumalanpalvelijain ja kaikkien valhettelijain osa on oleva siinä järvessä, joka tulta ja tulikiveä palaa; tämä on toinen kuolema”* (Ilm. 21:8).

Mitä tapahtui jumalattomille Sodoman ja Gomorran kaupungeille? Ne paloivat *”sammumattomalla”* tulella, mutta tuli sammui, kun kaikki oli palanut loppuun. Raamattu kuvaa kyseistä tapahtumaa näin: *”Samoin kuin Sodoma ja Gomorra ja niiden ympärillä olevat kaupungit, jotka samalla tavalla kuin nekin harjoittivat haureutta ja eksyivät luonnottomiin lihan himoihin, ovat varoitavana esimerkkinä, kärsiessään iankaikkisen tulen rangaistusta”* (Juudas 7). Tämän jakeen mukaan nämä kaupungit ja niiden asukkaat poltettiin *”iankaikkisella”* tulella. Se oli heidän moraalittomuutensa rangaistus. Mutta me tiedämme, että nuo kaupungit eivät ole tulella enää tänä päivänä. Tuli sammui, kun kaikki oli palanut tuhkaksi.

Pietari selittää, että Sodoman ja Gomorran kohtalo oli esimerkkinä siitä, mitä tulee tapahtumaan tulevaisuudessa. Hän kirjoittaa: *”Ja Hän poltti poroksi Sodoman ja*

Gomorran kaupungit ja tuomitsi ne häviöön, asettaen ne varoitukseksi niille, jotka vastedes jumalattomasti elävät” (2. Piet. 2:6).

Rangaistus kuuluu tulevaisuuteen

Myös Jeesus kertoi maan päällä ollessaan kyseisestä tapahtumasta: *”Niin kuin rikkavilja kootaan ja poltetaan tulesa, niin tapahtuu maailmanajan lopussa. Ihmisen Poika lähettää enkelinsä, ja he kokoavat hänen valtakunnastaan kaikki, jotka ovat viettelykseen, ja kaikki, jotka harjoittavat vääryyttä, ja heittävät heidät tuliseen pässiin. Siellä on oleva itku ja hammasten kiristys.” (Matt. 13:40-42)*

Ymmärrämme näin ollen, että lopullisen rangaistuksen ajankohta on vielä tulevaisuudessa, aikojen lopussa. Jumalattomat eivät siis pala helvetin tulesa tänä päivänä,

kuten katolinen kirkko opettaa. Katolisten harhaoppi iankaikkisesta tulesa on levinnyt valitettavasti jopa joihinkin protestanttisiin kirkkokuntiin.

Saatanan lopullista rangaistusta kuvataan näin: *”Paljoilla synneilläsi, tekemällä vääryyttä kaupoissasi, sinä olet häväissyt pyhäkkösi. Niin minä annoin sinun keskeltäsi puhjeta tullen; se kulutti sinut. Ja minä painin sinut tuhaksi maahan kaikkien silmien edessä, jotka sinut näkivät. Kaikki tuttavasi kansojen seassa ovat tyrmistyneet sinun tähtesi. Kauhuksi olet sinä tullut, eikä sinua enää ole, hamaan ikiaikoihin asti” (Hes. 28:18-19).*

Sellaista iankaikkista kidutusta, mitä katolinen kirkko opettaa, ei ole eikä tule olemaan. Jumalattomien rangaistus päättyy tuhkaan ja kuolemaan maailman lopullisessa tuhossa. Tuli on ”sammumaton”, kunnes rangaistus on ohi. Rangaistus on siinä mielessä iankaikkinen, että sen seuraukset ovat ikuiset. Sana ”ikuinen” tai ”iankaikkinen” on käännetty kreikan sanasta *aion*, joka merkitsee pitkää aikaa tai elinikäistä. Jumalattomia rangaistaan tulesa kauan aikaa, kutakin tekojensa mukaan, ja rangaistus päättyy kuolemaan. Jumala on luvannut tehdä tyhjäksi kaikki Perkeleen teot, ja kun kaikki jumalattomat, Saatana ja häneen liittyneet enkelit mukaan luettuina ovat saaneet rangaistuksensa, Jumala luo uuden taivaan ja uuden maan. Apostoli Pietari kirjoittaa aiheesta seuraavaa: *”Mutta hänen lupauksensa mukaan me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu. Siksi, rakkaani, kun tätä odotatte, pyrkikää siihen, että teidät havaittaisiin tahrattomiksi ja nuhteettomiksi hänen edessään ja teillä olisi rauha.” (2. Piet. 3:13-14).* Apostoli Johannes ymmärsi asian samalla tavalla. *”Minä näin uuden taivaan ja uuden maan; sillä ensimmäinen taivas ja ensimmäinen*

maa ovat kadonneet, eikä merta enää ole” (Ilm. 21:1). Missä helvetti on, kun ensimmäinen maailma on palanut, eikä merta enää ole? Maan päällä se ei ainakaan voi olla, koska kaikki on palanut. Viimeisetkin pahuuden rippeet ovat poissa. Synnistä ei ole enää jälkeäkään. Kaikki paha on poltettu ja lopullisesti tuhottu. Helvetti vain turmelisi vanhurskaiden onnen.

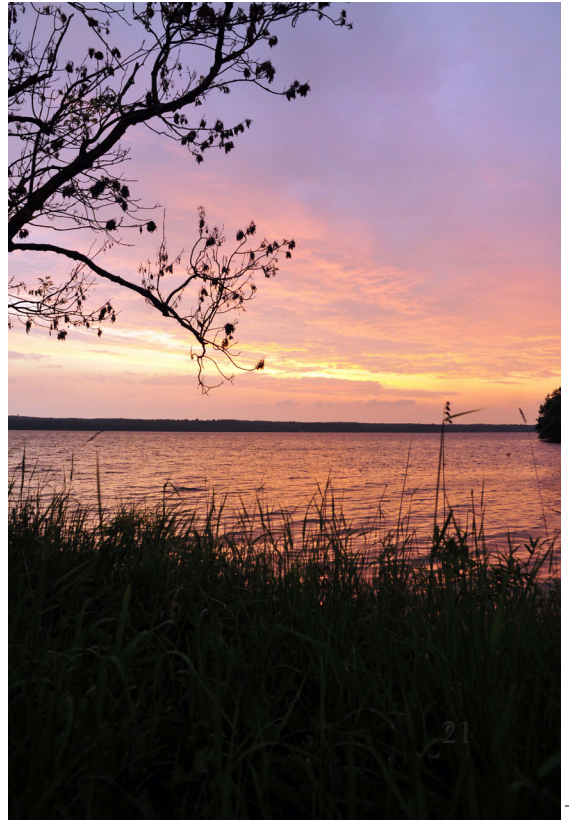
Kun pahuus on poissa, Jumala luo uudet taivaat ja uuden maan. Kaikki tulee olemaan rauhallista ja hyvää. Jumala asettaa kaiken ennalleen, niin kuin Eedenin puutarhassa oli ennen lankeemusta, jossa Jumalan kansa keskusteltiin kasvoista kasvoihin. Uudessa maassa ei ole enää varkaita, ei petollista puhetta, ei murhaajia, sotia ja kyneleitä tai kipua. Raamattu opettaa uudesta maasta: *”hän on pyyhkivä pois kaikki kyneleet heidän silmistänsä, eikä kuolemaa ole enää oleva, eikä murhetta eikä parkua eikä kipua ole enää oleva, sillä kaikki entinen on mennyt”* (Ilm. 21:4). Jos jumalattomat eläisivät ikuisessa kidutuksessa, ei heillä olisi ainakaan vanhan maan päällä paikkaa, koska se on palanut, eikä heillä olisi paikkaa uudessa maassa, koska siellä ei ole tuskaa, kyneleitä tai kidutusta. Vanhurskaat tulevat asuttamaan Uuden maan. Ottakoon jokainen tämän tekstin lukija Jeesuksen Kristuksen vastaan ja rukoilkoon Pyhän Hengen voimaa, että voisi olla Jeesuksen todellinen todistaja, ja voisi olla osa hänen omaa kansaansa silloin, kun hän kutsuu omansa ja olisi mukana siinä joukossa, joka Jumalan armosta saa periiä uuden maan!

Oppi iankaikkisesta kidutuksesta on Saatanasta lähtöisin oleva pelotustaktiikka. Heittäkäämme se siis tuleen ja antakaamme sen palaa siellä! Tällaisella opilla ei ole mitään tekemistä Jeesuksen rakkauden kanssa. Jeesus tahtoo meidän parastamme. Hän haluaa pelastaa meidät Saatanan vallasta ja

siitä tuhosta, joka odottaa häntä. Jeesus on sallinut (paholaisen) Saatanan tehdä omia tekojaan niin, että kaikki voisivat nähdä hänen todella olevan Perkele. Jumala ei pakota ketään, ei Saatanakaan. Kun kaikki todisteet on esitetty, Jumala tuhoaa rakkaudessaan Saatanan ja kaikki ne, jotka ovat asettuneet hänen puolelleen kapinoimaan Jumalaa vastaan. Siis me odotamme tilin-
teon päivää ja, että Jumala luo uudet taivaat ja uuden maan, jossa vanhurskaus asuu, ja missä Jeesuksen rakkaus asuu iankaikkisen ilon ja rauhan kanssa (Hes. 18: 31-32).

8 teesi

Katolinen Kirkko harjoittaa ja opettaa lapsikastetta ja konfirmaatiota. Lapsikasteen juuret ovat Augustinuksen perisyntiopiassa. Hän uskoi, että vauva syntyy syntisenä. Esimerkki käytännössä: Jos lapsi sairastui ja oli vaarassa kuolla, oli pakko saada

pappi nopeasti paikalle valelemaan vettä vauvan päähän. Katoliset uskovat lapsen näin tulleen kristityksi, pelastetuksi. Tämä oppi on voimassa tänäkin päivänä. Mutta pikkuvauva ei ole tehnyt mitään väärää. Eihän hän edes tiedä, mikä on oikeaa ja mikä ei.

Moraalikäsitys kehittyi ajan myötä. Kirjoitettu on, että *"synti on laittomuus"* (1. Joh. 3:4) ja *"Se sielu - ihminen, joka syntii tekee - sen on kuoltava. Poika ei kannata isän syntivelkaa, eikä isä kannata pojan syntivelkaa. Vanhurskaan ylitse on tuleva hänen vanhurskautensa, ja jumalattoman ylitse on tuleva hänen jumalattomuutensa"*. (Hes. 18:19-20)

Raamatun selvä opetus: Lapsi ei peri vanhempiansa syntejä. Ihminen ei voi edes tehdä syntiä ennen kuin on oppinut ymmärtämään eron hyvän ja pahan välillä. Lapsella ei ole mitään vanhaa syntielämää, joka pitäisi haudata, ja pienet lapset ovat vielä muutenkin syyttömiä. Tämän takia lapsikaste on tarpeeton ja epäraamatullinen. Tosiasia on se, että lapsi on tullut pahaan maailmaan ilman omaa syytään ja on perinyt omien vanhempiansa turmeltuneen luonnon, ja on siten osallinen samaan kohtaloon, "tuomioon", jonka Aadam sai lankeemuksensa jälkeen: *"maasta sinä olet, ja maaksi pitää*

sinun jälleen tuleman" (1Moos.3:19). Mutta lapsi ei ole hylännyt sitä lunastustarjousta, jonka Kristus on tehnyt kaikkien puolesta. Lapsilla on osa Hänen ansiosta.

Kun äidit toivat lapsiaan Jeesuksen luokse, Hän sanoi heille, *"Sallikaa lasten tulla minun tyköni, älkääkä estäkö heitä, sillä senkaltaisten on Jumalan valtakunta... Ja hän otti heitä syliinsä, pani kätensä heidän päällensä ja siunasi heitä"* (Mark. 10:13- 16). Jeesus ei kastanut heitä, vaan siunasi. Tätä meidänkin tulisi tehdä lapsille kun he ovat pieniä.

Papit ovat lapsen pirkottamisessa ottaneet käyttöön tavan, käyttää kummeja uskomaan lapsen puolesta koska lapsi itse ei vielä osaa uskoa harjoittaa. Raamattu sanoo, että *"usko tulee siis kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta"* (Room. 10:17). Pikkulapsi ei ymmärrä saarnoja tai opetuksia, eikä hänellä voi siis olla omaa uskoa. Raamatussa lukee myös, että *"joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu"* (Mark. 16:16). Merkitsee, että kasteelle haluavan täytyy siis itse uskoa. On väärin, että kummit toimivat tässä lapsen puolesta. Papit ja kummit ovat sitä mieltä, että lapselle kehittyi ajan kuluessa oma usko, joka vahvistetaan konfirmaatiossa, mutta varmuutta ei tietenkään ole.

Seuraavassa muutamia esimerkkejä raamatullisesta kasteesta. Pane merkille uskon keskeinen asema.

Kun Filippus saarnasi evankeliumia Jeesuksesta etiopialaiselle hoviherralle, hoviherra sanoi Filippukselle, *"katso, tässä on vesi: mikä estää kastamasta minua? Mutta Filippus sanoi: jos sinä kaikesta sydämestä uskot, niin tapahtukoon. Hän vastasi ja sanoi: minä uskon Jeesuksen Kristuksen Jumalan Pojaksi. Niin hän käski pysäyttämään vaunut; ja he astuivat molemmat veteen,*

Filippus ja kamaripalvelija, ja hän kastoi hänet.” (Apt. 8:36-38 vanhan biblian mukaan, osa tekstistä puuttuu uudemmista).

Kun Filippus saarnasi evankeliumia Samariassa, monet ottivat sanoman vastaan. Raamattu kertoo Filippuksen saarnojen tu-loksista seuraavasti: *”kun he nyt uskoivat Filippusta, joka julisti evankeliumia Jumalan valtakunnasta ja Jeesuksen Kristuksen nimestä, niin he ottivat kasteen, sekä miehet että naiset”* (Apt.8:12).

Tässä tapauksessa kastettiin miehiä ja naisia, ei lapsia.

Raamatusta on kertomus vanginvartijasta, joka kastettiin yhdessä koko perheensä kanssa. *”Joku voi tietysti ajatella, että täytyyhän perheessä olla pieniä lapsia, jotka myös kastettiin,”* mutta yhdessäkään näis-sä tapauksissa Raamattu ei sellaista kerro. Siinä kerrotaan kyllä, että kasteelle men-neet kuulivat, mitä saarnattiin, ja ottivat Jeesuksen Kristuksen vastaan, omaksi Pelastajakseen. Kertomus on näin: *”Ja hän vei heidät ulos ja sanoi: ”Herrat, mitä minun pitää tekemän, että minä pelastuisin?” Niin he sanoivat: ”Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut, niin myös sinun perhekunta-si”. Ja he puhuivat Jumalan sanaa hänelle ynnä kaikille, jotka hänen kodissansa oli-vat. Ja hän otti heidät mukaansa samalla yön hetkellä ja pesi heidän haavansa, ja hänet ja kaikki hänen omaisensa kastettiin kohta. Ja hän vei heidät ylös asuntoonsa, laittoi heille aterian ja riemuitsi siitä, että hän ja koko hänen perheensä oli tullut Jumalaan uskovaksi”* (Apt. 16:30-34).

Tässä tapauksessa Paavali siis puhuu filippiläiselle vanginvartijalle ja hänen koko perhekunnalleen. He ottivat vastaan uskon Jeesukseen Kristukseen, ja heidät kastettiin. Jos lapsia olisi ollut paikalla, heidän olisi täytynyt olla sen ikäisiä, että he ymmärsi-

vät, mitä Paavali puhui ja uskoivat sanan. Tämän jälkeen heidät olisi voitu kastaa.

Sana ”kaste” tulee kreikankielen sanasta ”baptismo”, jota käytetään sepän ammatis-sa teräksen karkaisemiseen. Seppä upottaa työstämänsä teräskappaleen tulikuumana kokonaan veden alle, jossa se karkaistuu. Tämä on upotuskasteen esikuva. Kasteessa ihminen osoittaa symbolisesti hyväksyvän-sä Jeesuksen sijaiskuoleman, hautaamisen ja kuolleista ylösnousemuksen puolestaan. Kaste edustaa myös käännekohtaa ihmisen elämässä. Hän jättää Jeesukseen uskoen entisen vaillinaisen elämänsä kaikkine syn-teineen kasteveden hautaan. Jeesus ottaa kaikki nämä synnit päällensä ja sovittaa ne. Ihminen saa nousta kastevedestä Jeesuksen kuuliaisena opetuslapsena uuteen elämään.

Tässä on Raamatun jae, joka opettaa samoin: *”Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut? Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan hau-datut kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirk-kauden kautta, samoin pitää meidänkin uu-dessä elämässä vaeltaman”* (Room. 6:3-4).

Teksti sanoo selvästi, että kastettava hauda-taan veteen, ja hän nousee uuteen elämään Kristuksessa. Mitään tällaista ei tapahdu lapsikasteen, pirskotuksen yhteydessä. Raamattu kutsuu kastetta myös hyvän oman-tunnon liitoksi Jumalan kanssa, vaikka suomalainen käänös sanookin asian melko epäselvästi. *”Vertauskuvan mukaan vesi nyt teidätkin pelastaa, kasteena - joka ei ole li-han saastan poistamista, vaan hyvän oman-tunnon pyytämistä Jumalalta - Jeesuksen Kristuksen ylösnousemuksen kautta”* (1. Piet. 3:21).

Jos teemme jonkun kanssa sopimuksen, on tärkeää tietää, mistä olemme sopineet,

ennen kuin allekirjoitamme mitään. Sama koskee kastettakin. Ennen kastetta tulisi viettää runsaasti aikaa rukouksessa ja Sanan äärellä, että ymmärtäisimme liiton sisällön.

Tämä on yksi niistä syistä, miksi sitä kutsutaan aikuiskasteeksi tai uskovien kasteeksi. Ennen kasteelle menoa meidän on tehtävä tietoinen päätös, valinta, että sallimme Jumalan muuttaa meidät ja rukoilla voimaa Jeesuksen seuraamiseen koko matkan. (1. Piet. 2:21). Kaste on ulkoinen merkki siitä muutoksesta, joka on jo tapahtunut sydämessä.

Katolinen kirkko asetti konfirmaation kasteen liiton vahvistukseksi. Käytäntö otettiin tavaksi 1200-luvulla. Todellisuudessa vain hyvin harvat siihen osallistuvat ihmiset uskovat Jeesukseen Kristukseen omana henkilökohtaisena Pelastajanaan. Tämä osoittaa, ettei käytäntö vastaa tarkoitusta. Luther lakkautti konfirmaation aikanaan, ja hänen mielestään se oli narripeliä, jossa kaikki matkivat toinen toisiaan ja antoivat katteettomia lupauksia. Norjassa konfirmaatio tuotiin takaisin Lutherista huolimatta, vuonna 1736, Ruotsissa 1811, Suomessa 1735.

Lapsikaste ja konfirmaatio, kasteen liiton vahvistaminen ovat ihmisten keksimiä perinnäissääntöjä. Ne ovat Raamatun mukai-

sen kasteen korvikkeita. Juuri näin toimii Paholainen. Hän korvaa Raamatun totuuksia valheilla, tarjoten jotain sellaista, mikä on vastaavaa, mutta kuitenkin erilaista.

Raamattu sanoo, että on *”yksi Herra, yksi usko, yksi kaste”* (Ef. 4:5). Me olemme jo nähneet, ettei oikea raamatullinen kaste ole vauvan pään vedellä valelua, vaan uskon kaste, jossa ihminen, joka on kuullut evankeliumin sanoman, tekee henkilökohtaisen ratkaisun ottaakseen vastaan pelastustarjouksen Jeesuksessa Kristuksessa. Kastettavan tulee seurata Jeesuksen esimerkkiä. Jeesus meni kasteelle aikuisena, noin kolmenkymmenen vuoden iässä, Jordanilla. Jeesusta ei tarvinnut kastaa synnin takia, koska Hän ei ollut tehnyt sellaista, eikä hän tarvinnut mitään pelastusta. Hänet kastettiin meille esimerkiksi (Matt. 3:13-17), jotta vaeltaisimme Hänen askeleissaan (1. Piet. 2:21).

Olemme juuri lukeneet, kuinka kastettava haudataan veteen, ja nousee uuteen elämään Kristuksen kanssa. Menkäämme takaisin Raamatun mukaiseen kasteeseen eikä sellaiseen kasteeseen, jota katollisuus ja luopunut protestantismi opettavat. Lapsikaste ja konfirmaatio ovat katolisia perinnäissääntöjä, ja ne jotka luulevat pelastuvansa tällaisten ”palvelusten” kautta, koska heidän

vanhempansa ovat järjestäneet ne heille, ovat petoksen uhreja. He eivät ole ottaneet raamatullista kastetta, eikä muita oikeasti Jumalan sanan mukaisia kasteita ole. Jokainen, joka tahtoo seurata Jeesusta ja tehdä, niin kuin hän teki, tulee ottaa raamatullinen kaste. Lapsen pään vedellä valelu ei ole Raamatun mukaista kastetta. Siinähan ovat vanhemmat ja kummit uskomassa lapsen puolesta, mutta raamatullinen kaste edellyttää kastettavan omakohtaista uskoa. Jeesus sanoi Nikodeemukselle: *”jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, ei hän voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan”* (Joh. 3:5).

Jeesus sanoo, että me emme voi päästä Jumalan valtakuntaan, elleimme synny vedestä ja Hengestä. Ottakaamme siis Jeesuksen kaste – uskon kaste. Lapsikaste ei ole raamatullinen kaste. Se on ihmistekoinen perinne ja viettelys.

Lopuksi: Pelastus ei ole tulla kastetuksi tai nimi kirkon jäsenluettelossa, eikä totuuden julistamista. Pelastus on toimiva yhteys Jeesukseen. Sillä, jolla on tällainen päivittäinen yhteys Häneen, tulee saamaan uuden sydämen, ajattelutavan. Tee Jeesuksen tekoja, uskon ja rakkauden palvelusta, osoita kärsivällisyyttä, osoita rauhallisuutta ja ole toivorikas. Jokainen, joka on liittynyt

Jeesukseen, on toimielias lähetystyöntekijä ympäristössään.

9 teesi

Katolisen kirkon käsitys on, että sakramentit pelastavat. Jos ihminen ottaa kasteen, käy ehtoollisella ja tekee katumusharjoituksia, hän pelastuu. Näin opetettiin myös Lutherille, kun hän kasvoi katolisuuden parissa. Eräänä päivänä kontatessaan Pilatusportaita ylös, hän muisti sanat, *”vanhurskas on elävä uskosta”* (Room. 1:17). Luther nousi heti ylös ja ymmärsi, että hän oli polvillaan portaikossa ansaitsemassa pelastusta teoillaan. Hänen ajatuksensa alkoivat kirkastua. Hän alkoi ymmärtää, että ainoastaan usko Jeesukseen Kristukseen maailman Pelastajana, voi hänet pelastaa. Kun Luther alkoi tutkia tätä aihetta, hän löysi Jumalan sanasta lisää tärkeitä kohtia, jotka kertoivat Jeesuksen Kristuksen kautta vanhurskaaksi tulemisesta. Kun tulemme synteinemme Jeesuksen luo, meidän tulee tunnustaa syntimme, katua ja pyytää anteeksiantoa. Silloin Jeesus antaa syntimme anteeksi, ja niin Hänen vanhurskautensa lasketaan meidän vanhurskaudeksemme, armosta uskon kautta. (1. Joh. 3:6-7) Millainen helppous Martti Lutherin elämässä! Myös sinä ja minä voimme kokea samaa vapautta,

kun seuraamme Jumalan suunnitelmaa.

Katsokaamme muutamia Raamatunkohtia uskon merkityksestä.

”Usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan, ojentautuminen sen mukaan, mikä ei näy” (Hepr. 11:1).

”Usko tulee siis kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta” (Room. 10:17).

”Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. Sillä ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, vaan sitä varten, että maailma hänen kauttansa pelastuisi” (Joh. 3:16-17).

”Jumala, joka on laupeudesta rikas, suuren rakkautensa tähden, jolla hän on meitä rakastanut, on tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikoksiimme, eläviksi Kristuksen kanssa - armosta te olette pelastetut - ja yhdessä hänen kanssaan herättänyt ja yhdessä hänen kanssaan asettanut meidät taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa, osoittaakseen tulevina maailmanaikoina armonsa ylenpalttista runsautta, hyvydessään meitä kohtaan Kristuksessa Jeesuksessa. Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta - se on Jumalan lahja - ette

tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi. Sillä me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa hyviä töitä varten, jotka Jumala on edeltäpäin valmistanut, että me niissä vaeltaisimme” (Ef. 2:4-10).

”Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu” (Mark. 16:16).

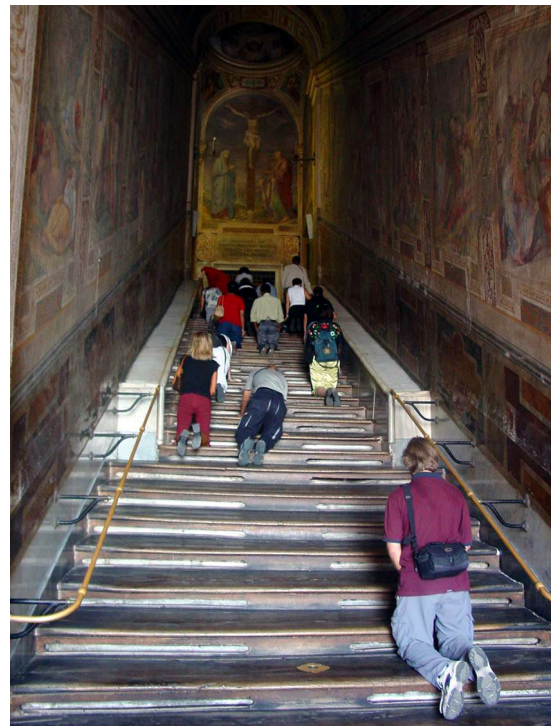
Mikä osa teoilla sitten on?

Me olemme lukeneet, että *”me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa hyviä töitä varten, jotka Jumala on edeltäpäin valmistanut, että me niissä vaeltaisimme”* (Ef. 2:10).

Kun Johannes tuli saarnaamaan kääntymyksen sanomaa, hän sanoi: *”Tehkää sen tähden parannuksen soveliaita hedelmiä”* (Matt. 3:8).

Jaakob kirjoittaa, että *”samoin uskokin, jos sillä ei ole tekoja, on itsessään kuollut”* (Jaak. 2:17).

Usko ilman tekoja on kuollutta, ja hyvät teot ovat uskon hedelmää. Uskon kautta

Abel uhrasi paremman uhrin kuin Kain.

Uskon kautta Nooa rakensi arkin.

Uskon kautta Israelin kanssa ylitti Punaisen meren.

Uskon kautta kaikki nämä henkilöt tekivät kuuliaisuuden tekoja. Tämä on uskon vanhurskautta.

Kun Kristus on antanut vanhurskauden meille anteeksiannossa, meidän tulee elää vanhurskasta elämää Jeesuksen esimerkin mukaan. Tähän tarvitsemme Pyhän Hengen voimaa, jota saamme rukoilemalla sitä Isältä Jeesuksen nimessä. (Joh. 16:23) Voima elää vanhurskaasti ja kantaa hyvää hedelmää ei ole meissä luonnollisena syntyessämme, mutta se tulee meihin Pyhän Hengen luomistyön jatkuvana ja lisääntyvänä tuloksena, silloin meistä tulee Hänen oikeita palvelijoita. Paavali sanoo, että *”Jumala on se, joka teissä vaikuttaa sekä tahtomisen että tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi”* (Fil. 2:13).

”Jos tiedätte, että Hän on vanhurskas, niin te ymmärrätte, että myös jokainen, joka vanhurskauden tekee, on hänestä syntynyt” (1. Joh. 2:29).

”Lapsukaiset, älköön kukaan saako teitä eksyttää. Se, joka vanhurskauden tekee, on vanhurskas, niin kuin hän on vanhurskas” (1. Joh. 3:7).

Katolisen ja luterilaisen kirkon välillä on ollut taistelu siitä lähtien, kun Luther ryhtyi saarnaamaan uskosta vanhurskaaksi tulemista. Vuonna 1999 nämä kaksi kirkkokuntaa valmistelivat yhteisen dokumentin uskon vanhurskaaksi tulemisesta monien keskustelujen, diplomatian ja ekumenian avulla, dokumentin nimeltä *Joint Declaration*. Tämä sopimus allekirjoitettiin lokakuun viimeisenä päivänä, 1999 tasan 482 vuotta sen jälkeen, kun Luther oli

naulannut teesinsä Wittenbergin kirkon oveen, joissa hän myös toi esille sen, että pelastus on yksin uskosta. Joint Declaration toi luterilaiset takaisin Rooman yhteyteen, siinä sanotaan esimerkiksi, että pelastus on sakramenteissa.

Protestantit ovat antaneet perään - ei Rooma

Nyt viisisataa vuotta Wittenbergin tapahtumien jälkeen odotamme katolisten ja protestanttien juhliivan yhdessä Lutheria. Suurimmat juhlallisuudet tullaan nähtävästi pitämään Wormsissa. Katolisella Kirkolla on kirkko aivan lähellä sitä paikkaa, jossa valtiopäivät olivat koolla, jonne Luther kutsuttiin. Ekumeeninen jumalanpalvelus on päätetty järjestää lokakuun 31. päivänä, 2017, tasan 500 vuotta sen jälkeen kun Luther naulasi 95 väitelausettaan Wittenbergin kirkon oveen. Kenenkä voidaan odottaa pitävän juhlapuheen? On itsestään selvää, että Rooman Paavi tulee sen tekemään. Tullaan vähättelemään Lutherin lopullista eroa Rooman kirkosta, ja selittämään että nyt olemme uudessa aikakaudessa. Nyt ponnistelemme yhdessä maailman rauhan hyväksi. Mutta pysyvää rauhaa ei saada aikaan ekumenialla, diplomatialla ja enemmistön

päätöksillä. Jeesus sanoi: *"Rauhan minä jätän teille: minun rauhani - sen minä annan teille. En minä anna teille, niin kuin maailma antaa"* (Joh. 14:27).

Todellisen rauhan saamme vain silloin, kun elämme Jeesuksen Kristuksen esimerkin mukaan, kun olemme tunnustaneet syntimme ja saaneet Häneltä anteeksiannon ja vanhurskauden, Jeesuksen lupauksen mukaan. Kun tämä päätös on tehty ja rukoiltu Pyhän Hengen apua, niin uskova saa sen elämänsä voiman lähteeksi. Hän saa voimaa vaeltamiseen Jeesuksen askelissa, ja voimaa tehdä hyviä tekoja.

Maailma ei voi antaa meille aitoa sisäistä rauhaa. Ne, jotka valitsevat elämäntapojia, jotka ovat ristiriidassa Jumalan tahdon kanssa, eivät saa tätä sisäistä rauhaa, jonka vain Pyhä Henki voi heille antaa. Meidän on pidettävä Jeesus Kristus henkilökohtaisena Pelastajanamme. Meidän on oltava kuuliaisia Jumalan laille – Hänen tahdolleen,

silloin Pyhän Hengen voima on meissä, ja voimme seurata Jeesuksen esimerkkiä kaipaamalla tiellä. Tämä valinta on jokaisen tehtävä henkilökohtaisesti. *"Sillä ei Jumalan valtakunta ole syömistä ja juomista vaan vanhurskautta ja rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä."* (Room. 14: 17)

Uskonpuhdistajat ymmärsivät osan siitä, mitä pelastuksen vastaanottaminen Jeesuksessa Kristuksessa tarkoittaa, mutta he eivät ymmärtäneet kaikkea.

Anabaptistit ymmärsivät kasteen merkityksen. Luther ymmärsi armon. Calvin ymmärsi armonsa kasvamisen. Hus näki kuuliaisuuden merkityksen. Wesley ymmärsi pyhyiden tärkeyden. Valdolaiset käsittivät Raamatun tärkeyden. Miller ymmärsi Jeesuksen toisen tulemuksen läheisyyden.

Me olemme oppineet osia näiltä kaikilta ja niin meillä on enemmän tietoa kuin heillä, jotka elivät ennen meitä. Meidän etuoikeutenamme on vastaanottaa Jumalan kaikkina aikoina antama valo. Meidän tulee lisäksi olla avoimia valolle, jonka Jumala näkee hyväksi antaa meille vielä tulevaisuudessakin. *"Nämä olivat jalompia kuin Tessalonikan juutalaiset, he ottivat sanan vastaan hyvin halukkaasti ja tutkivat joka päivä kirjoituksia, oliko asia niin."* (Apt. 17: 11.) Jeesuksen ymmärtäväisinä palvelijoina velvollisuutenamme on julistaa koko totuutta, *"Pyhitä heidät totuudessa, Sinun sanasi on totuus."* (Joh. 17: 17.) samalla ymmärtäen, että Jumalalla on vielä paljon lisää opetettavana. Jeesuksen opetuslapsina, täyttäessämme Hänen lähetyksensä, meille on annettu Pyhä Henki johtamaan meidät kaikkeen Totuuteen, (Joh. 16: 13.) ja tukemaan meitä työssämme. Työmme tulee alkaa omassa sydämessämme. Verratkaamme luonnettamme Jeesuksen luonteeseen. Jeesus on esimerkki *kaikille* ihmisille.

Siirrymme viimeiseen, mutta vakavaan ”omaan teesiimme”.

10 teesi

Katolinen Kirkko on muuttanut Jumalan käskyt katekismuksessaan ja opeissaan. Valitettavasti Luther otti katoliset muutokset omaan katekismukseensa. Hän kasvoi katolisena, eikä ymmärtänyt sitä väärennöksenä.

Katoliset ovat poistaneet katekismuksestaan toisen käskyn ja jakaneet kymmenennen kahtia. Lisäksi suurin osa lepopäiväkäskestä on otettu pois. Tämä on mahdollisesti yksi maailman historian suurimpia väärennöksiä. Siitä huolimatta monet uskovat katolisen kirkon olevan kristillinen kirkko. Mutta kristityn tulee seurata Kristusta eikä muuttaa mitään, mitä Hän on sanonut tai kirjoittanut. Katolinen Kirkko on menetel-

lyt oman mielensä mukaan Jumalan lain ja muidenkin asioiden kanssa. Sen tähden olemme samaa mieltä Lutherin ja muiden reformaattoreiden kanssa, jotka selkeästi sanoivat, että paavilla on antikristuksen tunnusmerkit ja ominaisuudet.

Martti Luther sanoi asiasta näin:

”Aikaisemmin minä sanoin, että paavi on Kristuksen sijainen, nyt minä olen sitä mieltä, että hän on meidän Herramme vastustaja ja paholaisen apostoli” (D’Aubigne, kirja 7, luku 6).

Kun Luther sai paavin bullan, hän sanoi: *”Minä halveksin sitä, ja hyökkään sitä vastaan, sillä se on jumalaton ja valheellinen. Siinä tuomitaan itse Kristus. Minä iloitsen saadessani kärsiä tällaisia pahuuksia kaikkein kalliimman asian tähden. Minä tunnen yhä suurempaa vapautta sydämessäni, sil-*

ekumeenisten raamatun käännösten alaviitteissä, mutta tämä ei ole totta. Sapatti on ollut olemassa luomisesta lähtien. Olemme edellä lukeneet neljännen käskyn, josta käy ilmi, että Jumala loi maailman kuudessa päivässä ja lepäsi seitsemäntenä. Sapatin alkuperä on siis luomisessa, eikä Jeesuksen ylösnousemuksessa. Kristuksen ylösnousemuspäivä on viikon ensimmäinen työpäivä, sillä Hän lepäsi seitsemäntenä. Jeesuksella ei ollut kahta lepopäivää peräkkäin. Ei, Jeesus lepäsi haudassaan sapatin ja nousi uuteen työpäivään sunnuntaina, seuraavan viikon ensimmäisenä päivänä, aivan kuten Hän luomisessakin aloitti työnsä viikon ensimmäisenä päivänä.

Raamatussa ei ole mitään mainintaa Jeesuksen käskystä muuttaa sapatin pyhittäminen sunnuntaille. Jos Hän olisi muuttanut lepopäiväjärjestyksen, niin Hän olisi tehnyt sen yhtä asiaan kuuluvalla selvyydellä, kuin muissakin opetuksissaan. Lisäksi Hänen olisi tullut muuttaa myös neljäs käsky, jossa selkeästi sanotaan, että sapatti, seitsemäs viikonpäivä on lepopäivä. Raamattu sanoo selvästi:

”Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti” (Hepr. 13:8).

”Sillä minä, Herra, en muutu” (Mal. 3:6).

”Ruoho kuivuu, kukkanen lakastuu, mutta meidän Jumalamme sana pysyy iankaikkisesti” (Jes.40:8).

Katolinen kirkko itse sanoo selvästi, että se on muuttanut lepopäivän. Roomalaiskatolisesta uskonkappaleitten oppikirjasta luemme seuraavaa:

”Kysymys: Mikä päivä on sapatti?

Vastaus: *Lauantai on sapatti.*

Kysymys: Miksi me vietämme sunnuntaita, emmekä lauantaita?

Vastaus: *Vietämme sunnuntaita lauantain sijaan, koska Laodikean kirkolliskokous (vuonna 336) on siirtänyt lauantain arvovallan sunnuntaille.*

Kysymys: Onko teillä mitään muuta tapaa todistaa, että kirkolla on oikeus säätää juhlapäiviä?

Vastaus: *Jos kirkolla ei olisi sellaista valtaa, se ei olisi voinut tehdä sitä, jos eivät kaikki nykyajan uskovat olisi yksimielisiä sen kanssa; muuttaa viikon seitsemännen päivän sapatin pyhyys sunnuntaille, viikon ensimmäiselle työpäivälle. Muutokseen ei ole Raamatun auktoriteettia.”*

(Doctrinal Catechism, s. 174, “The Converts Catechism of Catholic Doctrine”, 1977, s. 50)

Pane merkille, että sunnuntai merkitsee ”auringon päivää”. Keisari Konstantinus oli ensimmäinen, joka määräsi sunnuntain lepopäiväksi lailla, vuonna 321, maaliskuun 7. päivänä. Tässä osa tekstiä: *”Kaikki tuomarit ja kaupungin asukkaat, ja kaikki kauppiaat levätköön kunnioitettavana auringon päivänä, mutta ne, jotka ovat maaseuduilla, olkoon täydessä vapaudessa hoitamaan maanviljelyä.”* (History of the Christian Church, 5. edition, vol. 3, s. 380).

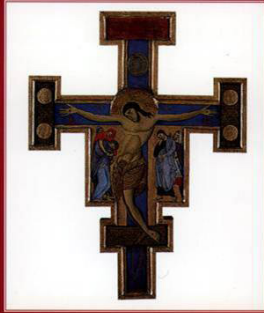
Testamentin vääristäminen

Katolinen kirkko on tehnyt selvän testamenttiväärennöksen. Testamentti laaditaan testamentintekijän elossa ollessa. Testamentti on voimassa heti testamentintekijän kuoltua, eikä sen sisältöä enää voida muuttaa. Jos joku muuttaa testamenttia, hän tekee testamenttiväärennöksen. Juuri näin katolinen kirkko on tehnyt. Se on muuttanut Jumalan käskyjä Jeesuksen kuoleman jälkeen. Tämän muutoksen se on tehnyt noin 300 vuotta Jeesuksen kuoleman jälkeen.

Keeping the Lord's Day Holy

John Paul II

DIES DOMINI

CATHOLIC TRUTH SOCIETY

Tämä on yksi suurimpia asiakirjaväärennöksiä historiassa, ja tällainen rikos on talletettu taivaan kirjoihin.

Seuraukset ovat olleet suuria. Miljoonia on petetty tämän väärennöksen kautta. Tunemme myötätuntoa näitä ihmisiä kohtaan, sillä he ovat luottaneet pappiin, ja ajatelleet hänen saarnaavan totuutta Jumalan sanan mukaisesti. Mutta nyt on tullut aika paljastaa Katolisen Kirkon harhaoppeja, petoksia ja viettelyksiä, että ihmiset osaisivat kääntyä pois Katolisen Kirkon Raamatun vastaisista opeista.

Paavi Johannes Paavali II kirjoitti apostolisisessa kirjeessään *"Dies Domini"* ("Herran päivä") toukokuussa 1998, kohdassa 63: *"Me tunsimme meillä olevan auktoriteetin siirtää sapatin tarkoitus ylösnousemuspäivälle"*.

Paavi puhuu myös "hengellisistä ja pastoraalisista rikkauksista sunnuntain myötä, jotka on annettu meille perinteessä". Huomaatko paavin lausunnon heikkoudet? Paavi avoimesti tunnustaa, että sapatin pyhitys

on muutettu sunnuntain pyhitykseksi. He *tunsivat*, että heillä oli auktoriteetti tehdä tämä muutos. Tässä he asettavat oman auktoriteettinsa Raamatun auktoriteetin yläpuolelle. Heistä **tuntui** siltä, että heillä oli valta muuttaa lepopäivä toiselle viikonpäivälle.

Jos teemme päätöksiä tunteiden perusteella, lopputulokset voivat olla omituisia.

Paavi myös tunnustaa, että sunnuntai lepopäivänä on perinne. Miksi muut kirkkokunnat eivät ole yhtä "rehellisiä" kuin Katolinen Kirkko, ja tunnusta, että sunnuntain pyhitys on perinne? "Tunnuksesta" huolimatta Katolinen Kirkko tekee omankäden oikeutta, siirtäessään sapatin tarkoituksen ylösnousemuspäivälle. Kerran tuomiolla ei ainoastaan tiedetä, olemmeko tunnustaneet syntimme, vaan myös, olemmeko halunneet kääntyä seuraamaan Jumalan tahtoa, lakia. Viisas Salomo kirjoitti: *"Loppusana kaikesta, mitä on kuultu, on tämä: Pelkää Jumalaa ja pidä hänen käskynsä, sillä niin tulee jokaisen ihmisen tehdä. Sillä Jumala tuo kaikki teot tuomiolle, joka kohtaa kaikkea salassa olevaa, olkoon se hyvää tai paha"* (Saarn. 12:13-14).

Katsokaamme vielä paria muuta lainausta katolisista lähteistä:

"Katolinen kirkko muutti lepopäivän lauantailta sunnuntaille taivaallisen tehtävänsä valtuudessa yli tuhat vuotta ennen kuin protestantteja olikaan" (Catholic Mirror, syyskuu 1893).

"Sunnuntai on auktoriteettimme merkki. Kirkko on Raamatun yläpuolella, ja sapatinyhittäminen siirto sunnuntain pyhittämiseksi on todiste tästä tosiasiasta" (Catholic Record, London-Ontario 1. syyskuu, 1923).

Täällä kohtaamme sen jälleen. Katolinen kirkko myöntää, että kirkko on Raamatun yläpuolella. He sanovat, että heillä on tai-

vaallinen auktoriteetti muuttaa aikoja ja lajeja (Daniel 7:25). He ottavat itselleen auktoriteetin, jota Jumalan sana ei tue.

Kun Paholainen kiusasi Jeesusta, Jeesus viittasi Jumalan sanaan. Hän sanoi ”kirjoitettu on” (Matt. 4:10). Hän antoi Raamatun olla auktoriteettinaan. Sillä, joka ei anna Raamatun olla auktoriteettinaan, hänellä ei ole mitään, koska auktoriteetti on Jumalan sanassa.

Muuttivatko opetuslapset lepopäivän?

Jotkut sanovat, että opetuslapset alkoivat viettää sunnuntaita lauantain sijasta lepopäivänä Jeesuksen ylösnousemuksen muistoksi. Raamattu vaikenee täysin tällaisesta lepopäiväkäytännöstä. Kun luemme kaikki kahdeksan Raamatun viittausta viikon ensimmäiseen päivään, emme löydä yhtään käskyä tai vihjettä, että kristityt olisivat ryhtyneet pyhittämään sunnuntaita, viikon ensimmäistä päivää, lauantain, viikon viimeisen päivän sijaan. (Matt. 28:1; Mark. 16:2,9; Luuk. 24:1; Joh. 20:1,19; Apt. 20:7; 1. Kor. 16:2).

Päinvastoin, Apostolien teoissa näemme, että opetuslapset jatkoivat sapatin viettämistä Jeesuksen esimerkin mukaan (Apt. 13:14-15; 13:42-44; 16:12-13; 17:1-2, 18:3-4).

Trenton kirkolliskokous

Katolisen kirkon merkittävin auktoritatiivinen ja opillinen kirkolliskokous oli Trenton kirkolliskokous 1545-1563. Sen päätarkoituksena oli ”vahvistaa kirkon oppi vastaukseksi protestanttien harhaopeille”. Catholic Encyclopedia, vol. XV, artikkeli ”Trent”.

Tässä kokouksessa väiteltiin paljon Kirkon perinteiden arvovallassa ja niiden suhteesta Raamatun arvovaltaan.

Lopullinen päätös saatiin aikaan viimei-

sen kokouksen aikana. Päätökseen vaikutti merkillepantava argumentti, sapatinyhtymisen muuttaminen sunnuntaille, joka nosi perinteen arvovallan Raamatun arvovaltan edelle.

Katolinen Kirkko pitää tätä päätöstä todisteena auktoriteetistansa muuttua viikon seitsemännen päivän sapatinyhtymisen ensimmäiselle päivälle, sunnuntaille.

”Lopultakin... kaikki epäröinti asetettiin syrjään. Reggion arkkipiispa piti puheen, jossa hän avoimesti julisti, että perinne oli Raamatun yläpuolella. Kirkon valtaa ei siis voida sitoa kirjoituksiin, koska kirkko oli vaihtanut sapatinyhtymisen, ei Kristuksen käskystä, vaan omalla auktoriteetillaan.” (Canon and Tradition, s. 263. J.H. Holzman Ludwigsburg, 1859)

Olemme nyt tulleet asiamme ytimeen. Protestantit ja reformoidut sanoivat, ja sanovat vielä tänäänkin, että he haluavat Raamatun ja ainoastaan Raamatun uskonsa ja opetuksensa auktoriteetiksi. Mutta katolinen kirkon syytös protestanteja kohtaan on, etteivät he suinkaan pidä yksin Raamatun auktoriteettinaan, pitäväthän he viikon ensimmäisen päivän lepopäivänään, vaikka Raamattu sanoo, että heidän tulisi pyhittää viikon viimeinen päivä. Samalla he syyttävät protestanteja ja reformoituja, koska he väittävät seuraavansa Raamatun, mutta todellisuudessa eivät sitä tee, vaan seuraavat katolista perinnettä pitämällä viikon ensimmäistä päivää lepopäivänä.

”Protestanteilla on vain yksi mahdollisuus selvittää pulmallisesta tilanteestaan. Heidän täytyy palata pitämään perustuksenaan yksin Raamatun. Vielä ei ole liian myöhäistä protestanttien palata takaisin näkemykseen, jossa alussa olivat. Tulevatko he tekemään niin? Pysyvätkö he lujana alkuperäisessä protestantisessa perinteessään? Vai

jatkavatko he katolilaistuneessa perinteessä, joka on ristiriitainen, opillisesti mahdollon puolustaa ja hengenvaarallinen, koska he samaan aikaan tunnustavat katolisen kirkon arvovallan? Alkavatko he pyhittää Herran sapattia, viikon seitsemättä päivää, Raamatun mukaisesti? Vai pyhittävätkö he sunnuntaita, katolisen kirkon perinteen mukaan?” (Catholic Mirror, syyskuu 2, 9, 16 & 23, 1893 tracts entitled ”Rome’s Challenge)

Rakas ystävä! Minkä asenteen haluat ottaa tähän asiaan

Martti Luther uskalsi astua esiin, moittia katolista kirkkoa ja erota itse tästä kirkosta. Hänellä ei kuitenkaan ollut täyttä käsitystä Jumalan lakiin tehdyistä muutoksista, mukaan luettuna lepopäivän vaihtaminen. Hänen uskonpuhdistustyönsä jatkajien olisi pitänyt päästä pidemmälle kuin Luther, mutta sen sijaan he ovat palanneet takaisin Rooman yhteyteen.

Protestantit ovat eksyneet lepopäiväkysymyksessä. He ovat hyväksyneet katolisen perinteen, eivätkä sen tähden ole koskaan saavuttaneet päämääräänsä: Raamattu uskon ja opinkappaleitten ainoana perustana. Tämän luopumuksen seurauksena protestantit ovat asteittain lähestyneet Roomaa. Nyt kun tulee kuluneeksi viisisataa vuotta Lutherin eroamisesta katolisesta kirkosta, protestantit valmistautuvat juhlimaan muistopäivää ja näin näyttävät yksimielisyytensä katolisen kirkon kanssa. Yksimielisyys on siinä, ettei nykyään enää löydy todellisia protestantteja (muutamia poikkeuksia lukuun ottamatta), sillä protestantit tänään seuraavat Raamattua ja perinteitä samalla tavoin kuin katolinen kirkko.

Tässä teemme yhteenvedon joistakin tavallisimmista epäraamatullisista traditioista, joita Luterilainen Kirkko ja monet muut niin sanotut protestanttiset kirkot ovat Roomasta omaksuneet:

1. Luterilainen kirkko seuraa traditiota, sunnuntain viettoa, jolla ei ole raamatullisia juuria. He pitävät Raamatun, viikon ensimmäisen päivän lepopäivänä, seitsemännen päivän sijasta.

2. Luterilainen kirkko jatkaa lapsikasteperinnettä Uskonkasteen sijasta. Tätä Raamattu ei tue.

3. Luterilainen kirkko jatkaa konfirmaatioperinnettä, jossa teini-ikäiset tunnustavat uskoa, jota he eivät ole itse valinneet, kun olivat vauvoja ”kastettaessa”. Monet rippikouluaiset eivät edes usko Jumalaan eikä Jeesukseen. Raamattu ei tue tällaista. Kuka pelastaa heidät?

Minkä vakavan, harkinnan arvoisen varoituksen Jeesus antaa niille, jotka toisia **viettelevät**? Jeesus sanoi: *”Mutta joka viettelee yhden näistä pienistä, jotka uskovat minuun, sen olisi parempi, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hänet upotettaisiin meren syvyyteen. Voi maailmaa viettelysten tähden! Viettelysten täytyy kyllä tulla; mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta viettelys tulee!”* (Matt.18:6-7).

Yhteenveto:

Uskonpuhdistus ei ole onnistunut pitkällä aikavälillä, koska periaatetta ”Raamattu, vain Raamattu” ei ole seurattu. Se tosiasia, että reformaation ja protestanttien edustajat viettivät ja viettävät sunnuntaita lepopäivänä, on selkeä todiste tästä.

Monet sanovatkin, että reformaatio päättyi

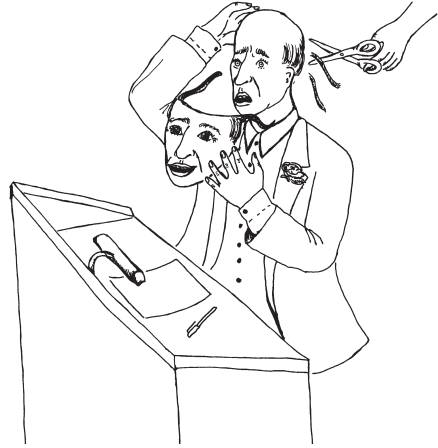
Lutherin mukana, mutta sen tulee jatkaa ajan loppuun asti. Lutherilla oli suuri työ levittää sitä valoa, jonka Jumala oli antanut hänelle. Mutta hän ei saanut kaikkea valoa, jonka maailma tulisi saamaan. Hänen ajoistaan meidän päiviimme Raamatun ymmärtämiseen on tullut koko ajan lisää valoa ja uusia totuuksia on avautunut.

Mitä on tapahtunut Raamattuun uskoville uskonpuhdistajille? Tarvitsemme uuden uskonpuhdistajan, tai monta uutta uskonpuhdistajaa. Ihmiset on saatava ymmärtämään monien kirkkojen opetuksien petollisuus. Samaan aikaan ihmisten on saatava kuulla selvää väärentämätöntä Raamatun opetusta, joka koskee kaikkien elossa olevien ihmisten nykyisyyttä ja tulevaisuutta. (Joh. 3:1-22; Ilm. 14:6-12; 18:4). Kuka astuu esiin Jumalan asioiden puolesta yhtä rohkeasti kuin Martti Luther?

Tänä päivänä voi näyttää siltä, että kaikki tämän maailman turmeltuneet voimat tulevat voittamaan taistelun. Mutta mitä Raamattu paljastaa? ”He sotivat Karitsaa vastaan, mutta Karitsa on voittava heidät, sillä Hän on herrain Herra ja kuningasten Kuningas; kutsutut ja valitut ja uskolliset voittavat Hänen kanssansa”. (Ilm. 17: 12-14). Tämä jae näyttää, että Jumalalla on tilanne hallinnassaan. Hän asettaa rajat. Ne, jotka ovat hänen puolellaan, tulevat olemaan voittajia siinä suuressa reformaation taistelussa, joka tulee kestämään ajan loppuun asti!

Viimeinen suuri testi

Raamattu näyttää, että viimeinen koetus, testi maan päällä, juuri ennen Jeesuksen Kristuksen, maailman Pelastajan, tulemusta, koskee Hänen kunnioittamistaan, palvomistaan. Raamattu antaa seuraavan kuvan. ”Ja sille annettiin valta antaa pedon kuvan-

le henki, että pedon kuva puhuisikin ja saisi aikaan, että ketkä vain eivät kumartaneet pedon kuvaa, ne tapettaisiin. Ja se saa kaikki, pienet ja suuret, sekä rikkaat että köyhät, sekä vapaat että orjat, panemaan merkin oikeaan käteensä tai otsaansa, ettei kukaan muu voisi ostaa eikä myydä kuin se, jossa on merkki: pedon nimi tai sen nimen luku. Tässä on viisautta. Jolla ymmärrys on, se laskekoon pedon luvun; sillä se on ihmisen luku. Ja sen luku on kuusisataa kuusikymmentä kuusi” (Ilm. 13:15-17).

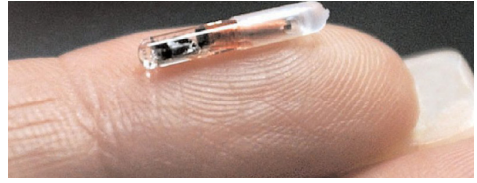
Koetus koskee siis Jumalan palvomista Luojana, pyhittämällä sapatti, tai ”pedon” palvomista ottamalla sen merkki, sunnuntailepopäivä. Huomautamme: tässä on kysymyksessä kunnioittaminen, palvominen, eikä mikrosiru. Monet uskovat, että ”pedon merkki” on mikrosiru. Mikrosirua ja elektronista tietojenkäsittelysystemiä voidaan käyttää niiden kontrolloimiseen, jotka eivät halua ottaa pedon merkkiä, niin että he eivät voi ostaa tai myydä.

Yhteiskunta haluaa poistaa kaiken käteisrahan käytön ja sen sijaan toivoo elektronisen maksusysteemin lisääntymistä. Mikrosirut

ovat kortissa tai ne voidaan myös istuttaa ihon alle. Kortin käytön esto on helppoa. Niitä, jotka eivät ota Pedon merkkiä, ja osoita kuuliaisuutta maallisille vallan pitäjille, rangaistaan. Heidän rangaistuksensa tulee olemaan osto- ja myyntikielto. Kun sanotaan, että he voivat ottaa pedon merkin otsaansa tai käteensä, niin otsa kuvaa ymmärrystä ja käsi kuvaa tekemistä (5. Moos. 11: 18). Me teemme valintoja ja päätöksiä aivojemme etulohkolla. Me voimme siis valita ymmärryksellämme hyväksyä pedon merkki, ja näyttää sen teoillamme.

Raamattu sanoo, että meidän tulee kunnioittaa Häntä, joka loi taivaat ja maan. Juuri neljännessä käskyssä, lepopäiväkäs-kyssä, saamme tietää, ketä meidän tulee kunnioittaa: Häntä, joka loi kuudessa päivässä ja lepäsi seitsemäntenä.

(2Moos. 20: 8-11). Koska lepopäiväkin liittyy palvontaan, siihen kohdistuu huomio juuri ennen Jeesuksen toista tulemusta. Me elämme ajassa, jossa maailman johtajat tukevat sunnuntaita lepopäivänä, perheen päivänä ja jumalanpalveluspäivänä. Euroopassa *The European Sunday Alliance* (ESA, Euroopan sunnuntailiitto) tekee hyvin ahkerasti työtä vahvistaakseen sunnuntain asemaa viikoittaisena lepopäivänä ja perheen yhdessäolon päivänä. Yhdysvalloissa on monia laajalle levinneitä us-

konnollisia liikkeitä, joilla on sama tavoite, esimerkiksi *The Christian Coalition* ja *The Lord's Day Alliance* ja muita.

Sunnuntain pyhittäminen lepopäivänä hyökkää Jumalan kirjoitettua tahtoa vastaan. Kymmenet käskyt kehottavat meitä palvomaan Jumalaa Hänen pyhittämänä lepopäivänä, nimenomaan sapattina, Raamatun seitsemäntenä (7.) viikonpäivänä. Ihmiset tul- laan sen tähden pian asettamaan sen valinnan eteen, ketä he haluavat kunnioittaa. Kumartavatko he Häntä, joka loi taivaan maan, meren ja kaikki, jotka niissä ovat, pyhittämällä Hänen siunaamansa lepopäivän vai palvovatko ja ovatko uskollisia ”pedolle”, paaville ja katoliselle kirkolle ottamalla sen merkin?

Olemme jo nähneet joitakin katolisen kirkon lausuntoja, joissa kirkko sanoo omistavansa merkin. Se sanoo lepopäivän muuttamisen olevan merkinä siitä, että sillä on oikeus muuttaa aikoja ja lakeja ja asettaa uusia perinnäissääntöjä. Raamattu on en-

nustanut, että juuri näin tulee tapahtumaan. Daniel 7:25 sanoo, että tämä kirkko tulee muuttamaan aikoja ja lain.

Me olemme jo nähneet, että katolinen kirkko on muuttanut lepopäivän lauantailta sunnuntaille. Kun nyt saat valistusta näistä asioista, mille auktoriteetille haluat olla kuuliainen? Kenen lepopäivää haluat kunnioittaa? Tällä valinnalla on merkittävä, elämää muuttava vaikutus.

Valinta siitä, kunnioitammeko Häntä, joka loi, vai kunnioitammeko ”petoa” ja otamme sen merkin, on lähitulevaisuuden asioita. Valinta tulee ajankohtaiseksi kun pedon merkki eli paavikirkon sunnuntai-pyhitys vahvistetaan pakottavalla lailla. (Ilm. 13:15-16) Tehkäämme päätöksemme jo tänään, sillä emme tiedä elinpäiviämme. Tänään on pelastuksen päivä. ”Tänä päivänä, jos te kuulette Hänen äänensä, älkää paaduttako sydämiänne.” (Hepr. 3:7-8)

Kun teemme päätöksen seurata Jeesusta tänään, häntä on helpompi seurata myös huomenna!

Ajattele huolella seuraavia Raamatun jakeita:

Jeesus sanoo: ”Jos te minua rakastatte, niin te pidätte minun käskyni” (Joh. 14:15).

”Siitä me tiedämme, että rakastamme Jumalan lapsia, kun rakastamme Jumalaa ja noudatamme hänen käskyjensä. Sillä rakkaus Jumalaan on se, että pidämme hänen käskynsä. Ja hänen käskynsä eivät ole raskaat” (1. Joh. 5:2-3).

”Joka sanoo: ”Minä tunnen hänet”, eikä pidä hänen käskyjensä, se on valhettelija, ja totuus ei ole hänessä. Mutta joka pitää hänen sanansa, hänessä on Jumalan rakkaus totisesti täydelliseksi tullut. Siitä me tiedämme, että me hänessä olemme” (1. Joh. 2:4-5).

”Minun lampani kuulevat minun ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua” (Joh. 10:27).

Vetoomus:

Kirjoittaessamme näistä petoksista, ja varoittaessamme katolisesta kirkosta instituutiona, joka on monien Jumalan sanan vääristelyjen takana, emme kuitenkaan tuomitse katolisia henkilöitä. Olemme analysoineet katolista systeemiä ja vertailleet sitä Jumalan sanaan.

Toivomme, että nämä tiedot voivat auttaa sekä katolisia että muita tulemaan oikeaan lopputulokseen.

Uskomme, että monissa kirkkokunnissa, myös katolisessa kirkossa, on rehellisiä ja vilpittömiä jäseniä. Kun he huomaavat

moniin kirkkoihin hiipineet, ihmismielissä syntyneet, Jumalan lakia vastaan kohdistuneet perinteet ja väärennökset, monet tulevat eroamaan ja hylkäämään nämä harhapiirit, jotka vielä hämmentävät heitä. Heistä tulee voimakkaita työkaluja Jumalan käyttöön lopunajan päättävässä julistustyössä. Raamattu vetoaa Jumalan kansaan, jotka ovat Babylonissa (katolisuus ja luopunut protestanttisuus): *”Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, ettette tulisi hänen syntehinsä osallisiksi ja saisi tekin kärsiä hänen vitsauksistansa”* (Ilm. 18:4).

Tämän tekstin mukaan on selvää, että Jumalalla on kansaa Babylonissa. Niin, ehkäpä suurin osa Jumalan kansasta on vielä Babylonissa. Kun he näkevät Jumalan sanan valon ja ymmärtävät, että heitä on petetty, he Lutherin tapaan seuraavat Raamatun veteomusta lähteä ulos Babylonista.

Jos kuulut kirkkoon, jossa opetetaan yh-

täkään tämän kirjoituksen kymmenessä kohdassa mainittua epäraamatullista oppia, lähde ulos siitä (Ilm. 21:8). Ketään ei hyödytä pitää toista jalkaa Babylonissa ja toista Jumalan puolella. Meidän on seisottava molemmin jaloin Jumalan puolella. Älä usko pelastuvasi vain, koska kuulut enemmistöön. Raamattu sanoo, että lopussa jää vain jäännös niistä, jotka tunnustavat olevansa Jumalan kansaa. Raamattu kuvaa jäännöstä harvoin sanoin näin: *”Tässä on pyhien kärsivällisyys, niiden, jotka pitävät Jumalan käskyt ja Jeesuksen uskon”* (Ilm. 14:12). Huomaa, että kuuliaisuus Jumalan tahdolle tuo voiman elämäämme (Fil. 2:12-15). Tämä on Jumalan uskollinen jäännös lopun aikana. He ovat yksimielisiä, aivan niin kuin Jeesuksen seuraajat olivat Helluntaina. Heillä on Kristuksen mielenlaatu (Gal. 5:22). Rukouksemme on, että Sinä ja me kaikki Jumalan voimassa kuuluisimme tähän jäännökseen!

Ystävällisin terveisin
Abel & Bente Struksnes
Vestrumsbygda 26, 2879 Odnes, Norja
www.endtime.net

www.amazingfacts.org
www.amazingdiscoveries.org
www.greatcontroversy.net

100 ilmaista kirjaa!

Sadalle ensimmäiselle yhteydenottajalle lähetetään
ilmaiseksi kirja “SUURI TAISTELU”!

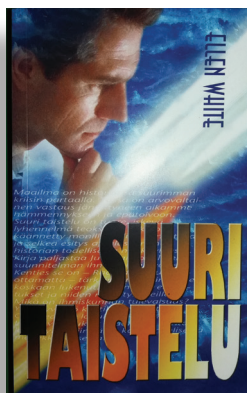
Ota yhteyttä puhelimitse tai sähköpostitse:

Jetro Perho

Lautamiehentie 1 A, 25700 Kemiö

044 9752720

jetrovaan@gmail.com

GREGORIUS XIII PONT MAX

*500 vuotta
Lutherista:*

**10 uutta
teesiä kirkon
oveen!**